

MAGYAR NÉPLAP

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI KATHOLIKUS HETILAP.

Megjelenik kétféle kiadásban; hetenkint háromszor: szerdán, pénteken és vasárnap; s hetenkint egyszer: pénteken. — Terjedelme mindig 16 oldal.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII. ker., Práter-utca 44. sz.

A „Magyar Néplap” ára hetenkint egyszeri megjelenéssel:		A „Magyar Néplap” és „Mezőgazda” előfizetési ára:		Szerkesztik:		A „Magyar Néplap” ára hetenkint háromszori megjelenéssel:		„Magyar Néplap” hetenkint háromszor a „Mezőgazda”-val:	
Egész évre	1 frt 80 kr.	Egész évre	3 frt — kr.	LEPSÉNYI MIKLÓS		Egész évre	6 frt — kr.	Egész évre	7 frt 20 kr.
Fél évre	— > 95 >	Fél évre	1 > 50 >	és		Fél évre	3 > — >	Fél évre	3 > 60 >
Negyed évre	— > 50 >	Negyed évre	— > 80 >	NÉMETH GELLÉRT.		Negyed évre	1 > 50 >	Negyed évre	1 > 80 >
Egyes szám 4 kr.									

Győr öröme.

Harangok zugása, orgona zenéje, hívők éneke mellett ünnepel Győr városa. Apostolának, angyalszívű jó főpástorának örömnappja van. Tegnapelőtt, e hó 15-én mult 50 éve, hogy Krisztust először mutatta be az örök Atyának áldozatul. S most, ötven esztendei hűséges szolgálata után könnyekkel szemében, hálával szívében emeli föl elyengült reszkető kezeit az Úrhoz és remegő ajakkal zengi el a hálaadó „Te Deum” magasztos dallamát.

Vele ünnepel az agastyán főpástorral egész Győr, sőt az egész egyházmegye, mely igazi atyát, lángkeblű apostolt bír benne. Papjait és hiveit egyaránt a legszentebb fiui ragaszkodás, a legmélyebb hódolat szálai fűzik hozzá. Hisz ő nem tesz különbséget. Keble egyformán lángol mindért: a nagyért és kicsinyért, az erősért és gyöngéért, a gazdagért és szegényért. Mind gyermeke ő neki, kivétel nélkül. A bűnt gyűlöli, de a bűnöst szeretettel öleli kebelére. Az ügyefogyottnak gyámolya, az üldözöttek védője, a

nélkülözönek táplálója, a szomorúnak vigasztalója ő. Mindenki iránt szelid, kegyes. De az egyház védelmében bátor oroszlán. Midőn tanít, mintha sz. János apostolt hallanók. Minden szava szeretet, édesség, méz. Ámde mikor az egyház igazai mellett emel szót, mintha sz. Pál apostol állna előttünk, az ő fölhyúlt termetével, az ő szikrázó tekintetével, az ő rettenthetetlen bátorságával. Az oltárnál bárány, a küzdelem terén oroszlán.

Ilyenek voltak az apostolok. Az ő lelkében a Szentlélek lakik; az szenteli meg, az bátorítja, az lelkesíti, az erősíti. Soha nem kereste a földi nagyságok kegyét, csak Isten szeretetét. Az Ur törvényét nem félt többre tartani, az emberi törvényeknél s ha e két törvény szembe állt egymással, soha nem habozott, hogy melyiket kövesse.

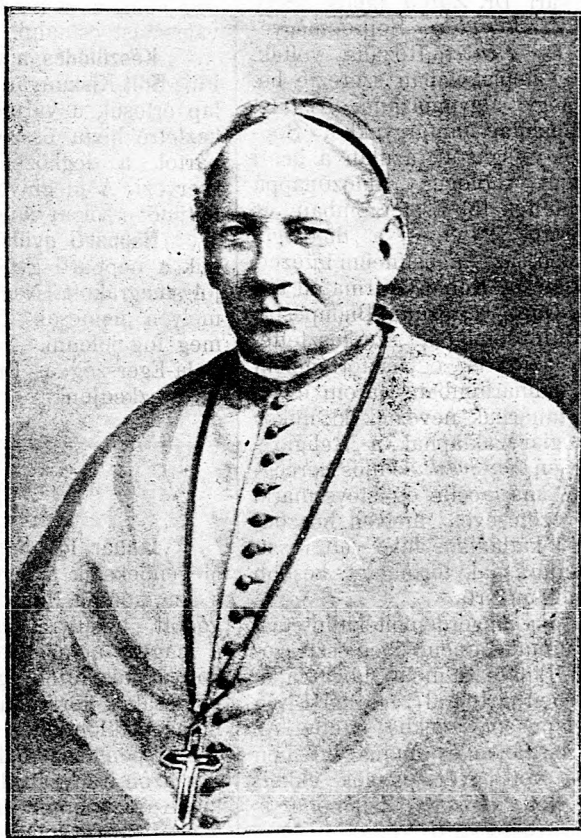
Élete a keresztény példamelyen foltot még ellen-

dás élet fényes tükre, ségei se találhatnak.

Legyen üdvözölve Győr apostoli lelkü fő-

Szíves bizalommal kérjük tisztelt elhbarátainkat, lapunknak apostoli buzgósággal való folytonos terjesztésére, mert magasztos eszméink magvait csak így leszünk képesek széles körben elvetni és magunknak a jövőt biztosítani.

Szerk.

Dr. Zalka János
megyés püspök, val. bel. titk. tanácsos.

papja általunk is. Letesszük lábaihoz tiszteletünk adóját. Hisz nem sokan vannak, kik oly méltán megérdemelnék, mint ő. Apostoli szellemére nagy szüksége van egyházunknak és hazánkknak. Szívünk egész melegével fohászkodunk azért mennyei Atyánkhoz, tegye érdemekben gazdag életét minél hosszabbá. Legyen még sok-sok éven át vezérszövétnekünk. Világoljon előttünk apostoli életnek fényével, hogy az ő lelkesedésén buzduljunk, az ő bátorságán bátorodjunk mi is.

Téged pedig apostolok méltó utóda, esdve kérünk, ha majd jövő vasárnap az Ur oltára elé állsz, aranyáldozatodat bemutatni, emlékezzél meg rólunk is, kik oly nehéz küzdelmeket folytatunk s kiknek az isteni segedelemre oly igen nagy szükségünk vagyunk.

(—i.)

Győr apostolának életrajza.

Dr. Zalka János győri megyés püspök és valóságos belső titkos tanácsos ő excellenciájának életrajzát a következő főbb vonásokban mutatjuk be.

Gombai és maresa-magyar Dr. Zalka János 1820. december 16-án született *Veskényben*, Sopronmegyében. Szülei Zalka József és Fénzes Rozália voltak. Elemi ismereteit a veszkényi népiskolában szerezte be. Majd Győrbe került, hol négy algymnáziumi osztályt végzett. A négy felső gymnasiumi tantárgyakból Sopronban és Nagy-Szombatban vizsgázott, azután a bécsi *Pazmaneum*-ba jutott, mint thologus. Aldozópappá 1846. január hó 15-én szentelték föl Esztergomban és nem sokára — 1848. augusztus 24-én — a theologia doktorává avatták föl Bécsben, az Augustineum intézetben. Első lekipásztori működését Kőhid-Gyarmaton teljesítette mint káplán, majd Dorogra, ezután Budapestre jött fel, hol a népszerű „Kath. Néplapot” szerkesztette. 1850-ben Dr. Zalka az egyházjog és egyháztörténelem tanára lett az esztergomi szemináriumban. Három évvel később budapesti egyetemi tanárnak nevezték ki, mikor egyszersmind a kitünő theologiai szaklapnak, a „Religio”-nak lett szerkesztője. 1857-ben *Scitovszky* János hereceprimás őt bizta meg a máriacelli és steyermarki nagy nemzeti bucsujárás vezetésével, melyen huszonezer különféle nemzetiségű katolikus hívő vett részt. Ennek az emlékezetes bucsujárásnak történetét később „Mária-celli lilomok” címmel megírta.

Az 1860-ik év első napja megérdemelt kitüntetéssel hozott a buzgó egyházi férfiak, amennyiben esztergomi kanonokká léptették elő. Említésre méltó, hogy Zalka azon időben csak 39-ik évében járt. 1867. február 14-én Ő felsége kegyelme a győri püspöki székbe ültette. Az ünnepies beiktatási szertartás azon év május hó 5-én folyt le, Dr. *Simor* János volt győri püspök, akkori hereceprimás vezetése mellett, *Deáky* Zsigmond s *Durguth* József püspökök segédletével.

Hogy mit művelt Dr. Zalka János, 29 éves püspöksége alatt, Isten dicsőségére, a kath. vallás felhagyatására, az egyház és a haza javára s a jámbor hívek érdekében, mindazt nem lehet méltóan leírni e szűk helyen. A kath. egyház iránti lángoló szeretete vetekedik hazafias erényeivel és királyhűségével, mit fényesen bebizonyított a tatai, soproni, kishéri és kőszegi királyfogadtatás alkalmával.

Ő felsége, az apostoli király, érdemekben dus püspökünket 1876. évben valóságos belső titkos tanácsosi

ranggal jutalmazta meg; a kormány részéről nem kapott kitüntetést, püspöki és papi jubileuma idejében!

Ő excellenciája 1892. május 5-én ünnepelte püspöksége 25 éves fordulóját. Isten kegyelméből megérte áldozárságának 50 éves jubileumát is.

Isten tartsa meg nekünk továbbra is jámbor és hőles püspökünket: Dr. Zalka Jánost, ki „Fortiter, suaviter”. (Bátran, gyengéden) jelszavát követve, halhatatlan emléket állított magának a győri egyházmegyében.

POLITIKAI HIREK

A stomfai kérvény. A stomfai választás ellen beadott kérvényt a IV. bíráló bizottságnak osztották ki. Előadója Rohonyi Gyula lesz.

A körmendi választás bár egyhangu volt, mert Chernel Györgynek nem volt ellenfele s a kormánypárt romlott természetét még se tudta megtagadni. A választók egy részét erőszakkal behajszolták Körmentre s 5—6 frtot fizettek nekik. Hiába, a szabadelvűpárt már úgy belejött a vesztegetésbe, hogy anélkül nem is tud választást csinálni.

Készülődés a választásra. Beniczky Ferenc, Pest-Pilis-Solt-Kiskunvármegye főispánja, mint egy liberális lap értesül, a vármegye kormánypárti korifeusait értekezletre hívta össze, a melynek célja: a szabadelvűpártot a legközelebbi képviselőválasztások alkalmára szervezi. A meghívottak közt, liberális forrásunk szerint, feltűnően sokan vannak a gödöllői és az abonyi kerületből.

Néppárti gyűlések. Zalamegyében folytatódni fognak a néppárti gyűlések. Március folyamán a zsidókkal jól megrakott Nagy-Kanizsán rendeznek ily gyűlést, melyen nemcsak Zalamegye, de Somogy nagyrésze is meg fog jelenni. Nagy-Kanizsát, Alsó-Lendva, Letenye, Zala-Egerszeg és Keszthely követi e téren. Csak rajta! Szervezkedjünk.

Országgyűlés.

Január 14. Szederkényi Nándor szólalt föl elsőnek. Megemlékezik a legutóbb lezajlott zágrábi botrányokról s azt mondja, hogy Horvátországban oly irányzat vergődött tulsulyra, mely méltó elégedetlenséget kelt a magyar nemzet körében. Horvát és magyar századokon át küzdöttek egymás oldalán, egymásra utalja őket nemcsak a történeti hagyomány, hanem a két testvér-nemzet külön-külön érdeke is.

Epen ez okból csak a legnagyobb sajnálattal szólhat azon irányzatról, mely a zágrábi tüntetésekben nyert kifejezést s amely irányzat felülkerekedését az irányadó s politikai körök büneül rója fel. Sürgeti a mentelmi bizottság jelentésének napirendre tűzését, hogy e kérdés mielőbb gyors és kielégítő megoldást nyerjen. A tételt nem fogadja el.

Beöthy Akos a horvát kérdéssel foglalkozva a tételt megszavazza.

Jošipovič Imre horvát miniszter utal arra, hogy a horvátok mindig jobban szítottak a magyarokhoz, mint Bécshez. Emlékezteti a házat, hogy 1867-ben ép azok a férfiak tiltakoztak az ellen, hogy Bécsbe menjenek a horvátok, akiket most az ellenzék legjobban szidalmaz.

Pedig, ha a hívásra Bécsbe mennek, talán jobban állnának, mint állanak ma. (Nagy mozgás a baloldalon.) Mindaddig, míg meg nem szűnik annak az elméletnek fejtegetése, mely Horvátországot Magyarország alá hajtja, a horvát kérdés sem lesz megoldható. Kéri a házat, szavazza meg a tételt.

Ugron Gábor nem tartja helyesnek azt a politikai felfogást, melynek a horvát miniszter kifejezést adott. Horvátország Magyarországnak kiegészítő része, attól elválaszthatatlan s nem egy külön állam. Nem áll módjában Horvátországnak Bécs vagy Magyarország között választania. A magyar nemzet mindig megtudta védeni jogait, megvédte Horvátországgal szemben is. Horvátországgal szemben a magyar nemzet mindig nemes lelkű volt; a legszeleesebb körü önkormányzattal ruházta fel, sőt annyira ment, hogy a horvátokat önálló politikai nemzetnek ismerte el. Ezzel szemben Bécsben csak az összbírodalom megalkotásának eszméjével találkozott volna.

A magyar nagylelkűség után elvárta volna a horvátoktól, hogy a magyar nemzettel szemben, mint szerető testvérek viselkednek, nem pedig mint pörösködő atyafiak. (Zajos tetszés.) A költségvetést nem szavazza meg. (Zajos éljenzés.)

Josipovich Imre horvát miniszter félreértett szavait helyre igazítja. Ugy látja, hogy Ugron őt egészen félreértette. Hisz ő nem tagadta azt meg, hogy Horvátország Szent István koronája alá tartozik s a közjogi törvényeket maga is a legszigorubbán végrehajtani és megtartani kívánja.

Tomasich Miklós a személyi járandóságok tételénél szólal föl.

A horvátok a millenáris ünnepségre egy szép ajándékot fognak elhozni, a magyarok iránt érzett bizalmat. Ez pedig szép és nemes ajándék. Épen a napokban olvasta a váradi bitoros pásztorlevelét. Az volt abban mondva, hogy amidőn Vörösmarty fiait megtanította a Szózatra, kihagyta e két sort: „Vagy jönni fog, ha jönni kell, a nagyszerű halál . . .” Uraim! Az ezredéves ünnepség küszöbén állunk. Fogjunk kezét bizalommal, tegyünk félre minden kicsinyeskedést, tartsunk össze rendületlenül, akkor mi is elhagyhatjuk a Szózatból e két sort s minden aggodalom nélkül nézhetünk a jövőbe. A tételt elfogadom. (Éljenzés. Szónokot többen üdvözlék.)

Ugron Gábor néhány megjegyzést téve Tomasich beszédére, azt mondja, hogyha minden horvát úgy fog gondolkodni mint Tomasich s ha neki sikerül az általa vallott elveket átvinni a horvát köztudatba is s ott visszhangot kelteni, akkor a horvátok s magyarok közös működésében alig fog ellentét előfordulni.

A belügyminisztérium tételénél **Fluger** Károly a tételt elfogadja, mert azáltal biztosítva látja azt a jogvédelmet, melyre minden állampolgárnak szüksége van.

Babó Emil a választási visszaélésekről beszél. A kormány minduntalan szabad választásról beszél s ugyanakkor lázasan munkálkodik a kerületek elkészítésén. Preparálják pedig a kerületeket a választási névjegyzékek erőszakos s a való igazság arculesapásával történő összeállításával. De azért szabad és alkotmányos választásról beszélnek.

A mostani rendszer mellett lehetetlen, hogy Magyarország közigazgatása egészséges legyen s mindaddig míg a kormány a köztisztviselőjében nem lát mást, mint politikai hatalmának uszályhordozóját, közigazgatásunk nem is fog megfelelni a modern állam egészséges követelményeinek.

Megemlékezve a nemzetiségi kérdéstről, azt mondja, hogy a kormány fél erőteljes, magyar nemzeti politikát folytatni s kész nemzetiségi alkura is, ha hatalmi érdeke úgy hozza magával.

Mivel úgy látja, hogy a kormány hibás politikájával szakítani nem tud, a tételt nem fogadja el.

Bujánovics Sándor szólott a tételhez. Alkotmányos országban a legfőbb követelmény az, hogy a nép igaz akarata kifejezést találhasson. Ezt célozza a népképviselői rendszer.

Ha vizsgáljuk, hogy a belügyminiszter, mint a törvényes állapotok legfőbb őre, miképp teljesíti kötelességét, úgy találjuk, hogy a belügyminiszter működése sehogysem egyezhető össze az alkotmányosság követelményeivel.

Hisz azt látjuk, hogy a belügyminiszter fedez minden törvényteleniséget, minden választási erőszakosságot, ha az a kormány párt érdekében történik.

Példás bizonyítékokat szolgáltatnak erre Nyitra, Stomfa, Girált. A nyitrai és stomfai választásokkal most nem kíván foglalkozni, csupán csak a girálty választásra tesz néhány megjegyzést.

A girálty választáson nem találkozunk ugyan oly embertelenségekkel, mint a nyitrai és stomfai választásokon; a választáson sem fordultak elő oly nagymérvű törvényteleniségek, de annál nagyobb presszióval s a törvényteleniségek, minden nemével történt a választás előkészítése. (Igaza van! úgy van! a baloldalon.) Adatokkal képes igazolni, hogy a csendőrök a választás előtt már 24 órával összefogdosták a választókat s őket akarataik ellenére a kormánypárti táborba hurcolták. (Óriási zaj. Elnök hosszasan csenget.)

Perczel Dezső: Kinek a rendeletére? (Nagy zaj.)

Bujánovics Sándor: Az a kérdésen mitsem változtat. Bárkinek rendeletére történt; a földolog az, hogy történt. (Óriási zaj.)

Hosszu lisztában adja elő mindazon törvényteleniségeket, melyeknek ő is szemtanuja volt.

S a kormány még ezt a választást állítja az ország elé, mint a szabadelvű párt fényes erkölcsi diadalát. (Nagy zaj. Felkiáltások: Szégyen! Gyalázat! Hock: Lelkiismeretlen miniszter kell hozzá.)

Legujabban a kormánypárton az a jelszó kapott lábra, hogy *a néppért ellen mind n szabad*, mert az vallási fanatizmussal dolgozik.

Ő a törvényt csak egyféleképpen tudja értelmezni minden párttal szemben.

Különbben is a kormánypártnak legkevésbé van joga vallási fanatizmusról beszélni.

Hiszen épen Girálton történt, hogy az orthodox zsidóság mind a kormánypárthoz csatlakozván, egyik független gondokozásu egyén közülök a nemzeti párt mellett foglalt állást.

Ennek azután a nyakára küldték a rabbint azzal, hogy szavazzon a kormánypárti jelöltre, mert ellenesetben ki lesz átkozva. (Nagy zaj.)

Hát ez nem harcbevívése a vallási fanatizmusnak?

Nem nagy gyönyörűsége volt neki ezeket elmondani, de kényszerítve volt arra, mikor a kormánypárt elnöke a girálty választásról, mint fényes erkölcsi győzelemről beszél.

Nem reméli, — de adja Isten, — hogy ez állapotok, már csak a millenáris ünnepekre való tekintettel is, minél előbb megváltozzanak. De ismétli, ő nem reméli s ezért a tételt el sem fogadja. (Zajos helyeslés és éljenzés.)

Több jelentéktelen felszólalás után az ülés 2 órakor véget ért.

Január 15. *Márkus* Jézsef igen csinos beszéddel vezette be a vitát.

Részletesen foglalkozik a közigazgatási mizeriákkal s azokért kizárólag a kormányt teszi felelőssé, mely megtüri ez állapotokat.

Nines megelégedve a külső közigazgatással, melynek szála a szolgabíróknál futnak össze.

Mély esend lett, midőn *Apponyi* állott fel szólásra. Minden szem *Apponyin* függött, ki halk hangon kezdte fejtegetni azon okokat, melyek őt karácsonyi cikkének megírására készítették.

— Nem pártédek vezette őt e lépésében, mert hisz saját pártja részére nem kér semmit sem, hanem vezette a haza szeretete, mely legtöbbet veszít a késhegyig menő politikai harcokban. Hisz elértünk a küzdelemnek, a harcoknak azon határáig, hol a magyar gyűlőlt ellenségévé válik a magyarnak.

Beszédeben mindenekelőtt kijelentette, hogy nem követeli most a választási törvény gyökeres reformját, csupán csak a legszükségesebb követelésekre, azon elengedhetetlen biztosítékok megadásának követelésére szorítkozik, mely biztosítékok nélkül tiszta, szabad választás el sem képzelhető.

És annak hangoztatása mellett, hogy a multakra nevezve a kormánynak és pártjának nem ad erkölcsi amnesztiát, az egész ház élénk figyelmé mellett részletesen formulázta követeléseit.

Követeli, hogy a választókat egy-két évi korkülfömbőség miatt, vagy azért, mert mestersége nem a legkorrektebbül, de megérthetőleg van bejegyezve el, ne utasíthassák.

Követeli, hogy a tisztviselő ne vehessen részt pártgyűléseken, kortesgyűléseken s bármilyen kortes összejöveteleken s tiltassék el attól, amit ő úgy tud kifejezni, a tolakodó rábeszéléstől. (Zajos helyeslés.)

A esendőség csak a rend érdekében és semmi más célból ne vétethessék igénybe. (Zajos helyeslés.)

Követeli és erre igen nagy súlyt fektet, hogy a választási súlyosabb visszaélésekben a fogházbüntetés pénzbüntetésre ne legyen átváltoztatható. (Zajos helyeslés a baloldalon.)

Nem pártédek vezette felszólalásában: hiszen nem is pártja számára, hanem az összes pártok számára kérte azt, amit kért s ha elutasíthatnák a súlyos felelősség egyedül a kormányra hárul. Elvárja a kormánytól, hogy nyilatkozzék ajánlatára s nyilatkoztassa ki, hogy mit akar, békét vagy háborút? (Zajos, hosszantartó éljenzés és taps. Szónokot számosan üdvözlök.)

Apponyi nagyszabású beszédeinek fényes sikere volt; a magasan szárnyaló befejező rész után percekig tartott az éljenzés, a taps s még a szabadelvűpárt köréből is számosan siettek üdvözlésére.

Csak a függetlenségi párt körében nem idézett elő nagyobb izgalmat, melynek soraiiban igen sokan voltak, kiket sehogyan sem elégitettek ki *Apponyi* kis fokra esőkkentett követeléseit.

Bánffy báró az öt perces szünetet arra használta fel, hogy minisztertársaival tanácskozott az adandó válasza nézve.

Válasza se olyan hideg, se meleg-féle válasz volt. Nem ismeri el, hogy visszaélések történtek volna a választásokon s ugyanakkor kilátásba helyezi, hogy nem zárkózik el egészen *Apponyi* követeléseitől sem, anélkül azonban, hogy erre kötelező ígéretet tenne.

A békét azonban ő is óhajtja s ezt neki az ellenzék is szívesen megengedte.

A ház a mai ülés után is csak azzal a kérdéssel oszlott szét: — Béke lesz-e, vagy háború?

Wekerle szivtelensége.

— Tönkrejuttatott családok. —
(Saját tudósítónktól)

Valóban lélekhaborító könyörtelenségről ad számot mai cikkünkben tudósítunk. A tatárjárás rémkrónikájába beleillenek ez az eset, amit négy családdal elkövettek a liberálisizmus nagyobb dicsőségére. Az országos kaszinó Batu-khánja, *Wekerle* Sándor, karöltve a tapintatos fővárosi rendőrséggel, egy éjjel minden előzetes figyelmeztetés nélkül megrohantak négy családot, ugyszólván *az agyból vonszolták ki az utcára őket s butoraikat nyomban kiraktak az utca közepére*, ahonnan a butorok felét, mik a szegény családok összes vagyonkáját képezték, hamarosan el is *lopkodták*.

A liberális zsidó lapok, akik ott ordítottak receptió *Wekerle* mellett, mikor kifogták kocsiójából a lovakat s a zsidó uralom tiszteletére elégették négyszáz fákllyát, szívesen elhallgatják az ilyesmit, de azon már kapva-kapnak, ha koholt hireikkel a „Magyar Néplap“-ot figyelmébe ajánlhatják a liberális kir. ügyésznek.

Mi, midőn számot adunk erről az esetről, nem félünk a diestelen politikai bukásban fölmagasztosult *Wekerle* Sándor erejétől és tekintélyétől, habár földig hajolnak is előtte azok a bírak, akik fölöttünk ítéleteket hoznak.

A sajtó hivatásának teszünk eleget, midőn ezt a botrányt leleplezzük, midőn a mai igazságszolgáltatáshoz egy érdekes adalékkal járulunk.

Kihordva az utcára.

Mindenki előtt ismeretes volt Budapesten, az újvilág-utca 3. szám alatt az a régi bérház, melynek földszintjét hosszú időn át az „*Aranyas*“ szálloda foglalta le. Midőn a Kossuth Lajos-utca kiszélesítése határozatba ment, a terv ezt a házat is utba ejtette s így elhatározták, hogy augusztus 1-ére lebontják.

A bérház az „országos kaszinó“ tulajdonát képezvén, annak elnöke *Wekerle* Sándor rendelkezett felette, aki gondnokul megbízta *Bárdi Gruber* az Aranyas vendéglősét. *Bárdi Gruber* aki a földszinten rendesen négy lakást adott ki a lakóknak, föl is mondott augusztus elsejére, midőn a ház bontása határozatba ment. A házat azonban már hamarabb kezdték bontani azon részeken, amelyek a lakókat nem érintették. A bontást Temesvári Lipót zsidó bontóvállalkozó végezte.

1894. július 5-én személyesen megjelent a bérházban *Wekerle* Sándor, mint az országos kaszinó elnöke és barátságosan kérte a lakókat, hogy *menjenek föl az emeletre lakni* augusztus 1-éig, nehogy Temesvári munkája közben valami bajuk essék.

Ez történt július 5-én. A lakók, — akik különben augusztus 1-éig kifizették már lakbérüket szívesen eleget tettek a kegyelmes ur kérelmének; még július 5-ike és 6-ika között felhureokkodtak az emeletre.

Többet *Wekerle* nem látták a házban.

Hanem július 17-én este kilenc óra tájban, midőn már lepihenni készültek, *sőt többen ágyban is pihentek*, egyszer csak élénk kardcsörtetéssel huszonöt rendőr kíséretében megjelent egy rendőrfogalmazó s felszólította a lakókat, hogy *azonnal hagyják el a házat, hurcolkodjanak ki*.

A lakók el voltak képedve. Hogy vad tréfa nem játszik közbe, azt a huszonöt rendőr jelenléte igazolta; de hatósági parancsnak, törvénytelen volta miatt nem tudták magyarázni, mert *semmi előleges értesítést*, vég-

zést, kihallgatást, figyelmeztetést, semmit se kaptak; sejtelmük se volt semmiről.

Azonnal tiltakoztak, később rimázkodtak, hogy hová menjenek hát éjjel?

Mivel a rendőrfogalmazó kapott parancsába ily kérdésre válasz nem foglaltatott, — arra nem is válaszolt, hanem okul azt hozta fel, hogy a ház épsége veszélyes jellegű, menjenek amerre látnak.

A lakók ezt megtagadták, jogos ingerültségük a tetőfokra hágott. Erre a rendőrök tót napszámások segítségével el kezdték a butorokat hurcolni s kényszerítve a lakókat is erre — hamarosan *az újvilág-utca k-i-llő közepére rakták az összes butorokat.*

A lakás nélkül maradt siránkozó lakók, akik fertály végén különben is pénz nélkül voltak, nem tudták mit csináljanak.

A napszámások és rendőrök a butorokat hurcolás közben *össze-vissza törték.*

A négy lakó közül *Somogyi* Józsefné, özv. *Kiss* Józsefné és özv. *Szász* Ferencné, *Száz* elhunyt 48-as honvédhuszár-százados özvegye károsultak leginkább. Szászné sirva panaszkodta, hogy mindörökké tönkretettek.

Azon nap éjjelén történt ez, mikor a szerencsétlen tüzhalt szenvedett *Ambrus* Kamil újpesti rendőrkapitányt eltemettek.

Szászné éjjel tizenegy óraker sirva ment a szerb utcai rendőrkapitányságra, hogy ott kérjen magyarázatot miért hurcolták ki őket éjnek idején, készületlenül, mikor Wekerle rendelte föl őket az emeleti lakosztályba.

A rendőrségnél éppen gyász torát ünnepezték *Ambrus* kapitánynak. Máltás kapitány szobája tele volt rendőrtisztviselőkkel és az asztal meg sörös palackokkal.

Derekasán mulattak azalatt, míg egy töredékük a gyanutlanul fekvő lakókat szórta ki vagyonostól abból a lakásból, mely jogos tulajdonukat képezte.

A mulatók közül kilépett Máltás Hugó a kerület derék kapitánya s végig hallgatta Szásznét. A panaszra nem volt semmi szava, hanem mikor Szászné odaért, hogy most ki fog vigyázni az ő utcára szórt csekély vagyonára, ezt a derültséget keltő elmés viccet bocsájtotta világgá feleletül:

— Fogadjon magának baktort!

Minthogy itt — igen természetesen, — nem talált igazságot, visszament butoraihoz.

Az egymásra hányt, összevissza törött butorok közül, kihuzott egy szalmazsákot, belevarta ezüstjeit, értékpapírjait, zálogcéduláit s arra rárakta a butorokat.

Öt napig fekdtek a butorok az utcán. Öt nap mulva birt csak egy kis lakást kapni, mert pénze se volt a szegény özvegy asszonynak s kölcsönt nehezen birt kapni.

Azon öt nap alatt a szegény lakók butorainak fele részét *ellopták, széthordták.*

Azt a szalmazsákot is, melybe Szászné értékeit bele varrta, *felszakgatták szertépték* és az értéket ellopták. Temesvári a bontó vállalkozó azt a lehetlenséget mondta, hogy a fuvaros kocsik lovai, amelyek téglá hordás után itt deleltek, szakgatták szerte a szalmazsákot. Hogy a belepakkolt értéket is a lovak vitték-e el, arról *hallaat a krónika.*

Ez a hallatlan állatiasság Budapesten történt. A tatárok, akik a szüzeket kapuhoz szegezték és kis gyermekekkel nyilaztatták, kegyetlen emberek voltak, mert nem liberalizmust, hanem nyíltan romlást hirdettek. De ezek a jó urak, akik haladást, egyenlőséget prédikálnak, kegyetlenebbek — a tatároknál, százszor kegyetlenebbek, midőn lépre esalnak családokat, hogy koldussá tehessék

őket. Szégyene, gyalázata ez a tizenkilencedik századnak.

A magyar igazságszolgáltatás.

Özvegy Szászné, a 48-as honvédhuszár-kapitány özvegye, akinek férje több érdemeket szerzett a honvédelme körül mint ezer új nemes, nyomorban van. Hangsulyozzuk ezt, hogy nyomorban van, mert tudjuk, hogy van dus alap, mely a negyvennyolcas honvédeknek, azoknak özvegyeinek, árváinak, segélyezi s mely oly nagy összeg, hogy abból a még élőket urrá lehetne tenni. Hogy azzal a pénzzel mit tesznek, az az országgyűlés dolga. Aki kíváncsi, korteskedjék olyan ember mellett, aki mindezt megkérdezné odafenn. A mi pártunk majd megkérdi.

Szászné, a koldussá tett özvegy asszony pört indított az országos kaszinó ellen, vagyis Wekerle Sándor ellen, aki augusztus elsejéig szóló házbért beszedett és július 17-én éjjel tömérdek kárt okozva, a lakókat rendőri karhatalommal mégis kiszóratá.

Ha más háziur tenne ilyesmit, talán meg is esapnák. Mert ez állatias könyörtelenségen kívül merő jogtalanság, hatalmi basáskodás, sőt egyenes felültetése a jó hiszemű embereknek, akik bizalommal fizetnek, mert Wekerleben biztosítékot látnak, hogy pénzüik jó helyen van, és ime itt esalódnak legkegyetlenebbül.

Hát mi lett a perből? Julius közepén *Wekerle* Sándor képviselőjében megjelent *Hees* Ödön ügyvéd és *Szásznét* a károsultak másikával *Somogyinév* oda-rendelte *Gebhardt* előjáróhoz mint tanuhoz, magyar-utcai lakására, ahol *Hees* Ödön a megszorult asszonyokkal kiegyezett 60, mond: *hó-tran forint kártéri tésben* hogy augusztus 21-én *Gebhardt* előjárónál kifizeti.

A meghatározott napon megjelent Szászné is és *Hees* Ödön is *Gebhardt*nál, csak hogy *Hees* 60 frt nélkül. Az ügyvéd szánakozva mondta, hogy ő szívesen kiegyezett volna, de a kegyelmes ur így nyilatkozott:

— *Inkább fizetek 4000 frt. perkötséget mint azoknak 1 frtot.*

Ez a liberális, recepciós hangu, öntelt nyilatkozat Szásznét pörre kényszerítette.

Jaj annak a ki pörre megy, de kétszeresen jaj, ha *Wekerle* ellen megy pörre.

Szászné ügyvédje *Weisz* Ármin, a budapesti polg. járásbírósnál pörölte *Wekerlét*, ahol már Szásznét jobban ismerik mint a törvényeket, de az orsz. kaszinó mind ezideig még ott meg nem jelent. És semmiféle idézésre nem jelenik meg. Szászné már egész délelőt-töket töltött ott, de nem végezhettek semmit.

Most már csak azt kívánta, hogy *Wekerle* jelenjék meg, tegyen esküt arra, hogy a dolog nem úgy van, amint itt szóról-szóra mi is előadtuk; de *Wekerle* még csak *a tárgyalásra se jön el.*

Szászné elmondta, hogy elkeseredésében erősebb-nél erősebb *nylt* levelezőlapokat küldött *Wekerlének*, amire más ember *sértett ő-érzetén* jelt adott volna magáról, hogy megkapta s megtorlást követel; de *Wekerle* még ezt sem tette.

Két év alatt ebben a pörben egyetlen tárgyalás se volt, jövő hó február 3-ára van egy tárgyalás tűzve, de már abban se reménykedik a vádlónő.

Ez a magyar igazságszolgáltatás!

Hogy ezek itt megtörtént tények, azt a pöriratok igazolják, de igazolja maga özv. Szász Ferencné is, aki a *Ferenc-körut* 14 sz. alatt *Illés* építésznél lakik.

■ Ehhez nekünk nincs szavunk.

Midőn a bírák meghajolnak az előtt, aki ily barbár könyörtelenség vádjá alatt áll, az eléggé illusztrálja azt a szomorú állapotot, amely ma Magyarországon uralkodik.

A liberális ujságok nem ordítanak, mert a receptió megalkotójáról van szó, a bíróságok némák, mert Magyarország volt miniszterelnökéről van szó.

Ne kérdezze senki, miért alakult a néppárt, ne kutassa senki mit akar a néppárt. . . .
Beesületet . . . igazságot. . . !

G. Bíró Z.

Protestáns néppárt.

György Endre, a kálvinista felekezetnek egyik főembere, a „Magyar Hirlap”-ban cikket írt, melyben a protestáns lelkészek sorsa fölött kesereg. Elmondja, hogy az új törvények mily ártalmára vannak a protestáns papi kárnak s „mely nyomokat vágta a szegény protestáns papok ugys silányan terített asztalán.”

György Endre tehát megrémült azon törvények következményeitől, melyek mellett, majdnem azt mondhatnók, megvadult lelekkel küzdött, s ma már kénytelen bevallani, hogy nekünk volt igazunk.

György Endrének, a néppárt napilapjának, az „Alkotmány”-nak mai számában felel Kaas Ivor báró nagyon érdekesen, sok-sok igazságot mondván el protestáns testvéreinknek. Felelete különösen azért érdekes, mert Kaas Ivor is protestáns, de hívő kereszténylelkű protestáns, aminőt minél többet kívánunk protestáns honfitársainknak.

Hogy szép cikkelyében a mi olvasóink is gyönyörködhessenek, teljes egészében átvesszük az „Alkotmány”-ból:

„György Endre, ki a heidelbergi kátét az evangéliumok fölé helyezi, a mi őt nem gátolta meg abban, hogy a debreceni konventből, melynek tagja, utasításul adja a református papoknak a Szentháromságnak megtagadását, ha zsidót esketnek össze reformátussal a polgári házasságkötés után — György Endre a protestáns papok sorsa fölött kesereg a „Magyar Hirlapban” az egyházpolitikai törvények következtében.

Igaza van. Az egyházpolitikai törvények a protestáns egyházakat alapjaikban megingatták. És ha a protestánsok nem követelik első sorban a revíziót, a magyar protestantizmust léteben sokkal nagyobb veszély fenyegeti, mint a magyar katholicizmust. Itt a bűnbánat nem használ, sem György Endre követelése, hogy segítsen rajtuk az állam, mert az állam — tudják önök — felekezetnélküli, a melynek vallása nincs s a mely egyházat sem alapítani, sem fenntartani nem tud, azt csak Isten képes, ha van az emberekben élő hit. Mily szépen hangzik most a vallomás György Endre konvent-tagnak ajakáról, hogy a protestánsok által „saját közvetlen érdekeik ellenére, tisztán a haza érdekében oly melegen támogatott egyházpolitikai reformok oly mély nyomokat vágta a szegény protestáns papok ugys silányan terített asztalán”.

Vajjon mi igaz ebből? Igaz, most utólag belátják, hogy saját érdekeik ellenére törték le a keresztény egyházi jogot és befolyást a népre. De nem igaz, hogy ezt a haza érdekében cselekedték; ezt csak ugy hitték, mondták és elhitték. De kitör, bár későn, az igazság s bebizonyult máris, hogy a hazának rettenetesen ártottak vele, valósággal széttepték, erkölcsileg megpontották s anyagi zavarba hozták nemesak a szegény

protestáns papokat, hanem az egész országot. Cselekedték pedig ezt nem hazafiságból, hanem az evangéliumi felfogástól eltérő püspökeik és hatalmaskodó vezérek követésében, kik liberális felfogásból indulva ki felhasználták a protestánsok s különösen a reformátusok elfogultságát a katolikusok ellen, hogy neki hajtásuk az egész protestantizmust a felekezeti harcnak, a szabadkőműves kormány, a zsidók és a liberális párt érdekében. Szájról-szájra járt a hír a szegény protestáns papok közt, hogy a katolikus egyházi javakban és alapítványokban osztozni fognak: elképzelték, hogy a debreceni superintendens megfelezi a nagyvárad püspök birtokát, a budapesti a primásét és a komáromi a veszprémiét, a debreceni egyetemet pedig a katolikus tanulmányi alapból fogja felállítani a szabadelvű kormány; minden papnak az állam megduplázza a fizetését az elvesztett stóla-jövedelmek fejében, s erre éppen jó lesz az összes katolikus egyházvagygon szekularizációja.

Ezek a valóban kevésbé evangéliumi ábrándok birtak rá sok protestáns papot, hogy jobb meggyőződése ellenére a kereszténység ellen a modern pogánysággal szövetekezzen s a híres protestáns autonómia hagyományos politikáját az állami mindenhatóság mameluk seregébe olvaszssa.

Mily keserű a kiábrándulás! De még nem teljes. Ijedve veszik észre a budapesti református főegyházban, hogy az anyakönyvvezetőtől az új párok rendesen elmennek megesküdni a katolikus és a zsidó templomokba, a lutheránusba már kevésbé, úgy hogy ezekre megy a Deákteri templom stólaris jövedelmeinek csökkenése október óta. Az pedig valóságos ritkaság, mely esemény számban jegyeztetik fel, hogy egy református pár az anyakönyvi hivatalból még a templomba is elmegy felesleges másodszori esküvőre. De még ijesztőbb tapasztalatok tétettek az alföldi városokban s van olyan református község a Tiszánál, például Tisza-Füred, hol majdnem összes ez őszön egybekelt párok az egyházi esketést abbahagyták s természetesen „tisztán a haza érdekében” egyházilag meg nem esküdtek. Így értjük mi György Endre nagy Jeremiás siralmaival „a mely nyomokról melyeket az általa is melegen támogatott egyházpolitikai reformok vágta;” de meginkább értjük a szegény protestáns papok sajnálkozását, hogy minek ültek fel vezéreiknek.

Én, ki ezeket írom, lutheránus vagyok. Az egyházpolitikai reformokat az első perctől kezdve a zsinaton és sajtóban váltig elleneztem, e törvényjavaslatok ellen a szentesítésig küzdöttem s a szentesítés után a revízió mellett küzdeni fogok, míg élek. Hiszem és reménylém, hogy nemsokára a protestáns nép feleszmél és felébred s kereszténysége védelmére szövetekezni fog a keresztényekkel, a katolikus testvérekkel, a liberalizmus ellen. Nagyon sok lutheránus papot tudok, ki velem együtt érez hanem fél ezt kimondani. Meg fogom még én érní azt is, hogy a revíziót nem a katolikus alpapság fogja a legerősebben követelni, hanem a szegény, családos református papok, kik ezen egyházpolitikai törvények által az ő szabadelvű és felvilágosodott népükre nézve mintegy feleslegessé váltak, mert hiszen mindent elvégez jobban a egyzó. Bibliát olvasni, zsoltárokat énekelni, prédikálni maguk közt is tudnak, akár a nazarénusok.

Keletkezni fog a protestáns néppárt magától; nem is mint külön párt, hanem csatlakozva ahhoz a magyar néppárthoz, mely a katholicizmus jogainak és hitének védelmére keletkezett ugyan, de a Jézus Krisztusban való hit védelmére és fenntartására rendeltetett, s a mely

néppárt felvette, a protes kának kiket na megcsiná esperess nem fog De követelés ság fellá biztatja igéretévé No de r Pén az egyhá Hát ha Endre n veszik) a létére j harcot j oly bizt vagyont és nagy Nem tit modern adatni a költi, a tehát a csak ar fenyege komoly K a prote más sze lönbség Számítá hitelese szabato ségveté bár ezé tantam kérdés egyházj fogja a jainak A autonon kiadatn kökhöz lamtól szeg az közege formán viselt E tánsok mivel vétéssé államn álló kó szák s lése a táns p uralma F sokkal lesz-e

néppárt nem zár ki kebeléből senkit, a ki a keresztiséget felvette, a feltámadást hiszi, és a megváltást tartja. Az a protestáns nép, melyet világi vezetői a liberális politikának használtak eszközül s azok a szegény papok, kiket nagyravágyó új hierarchiájuk félvezetett, fogják megcsinálni a néppártot alulról és a hatalmasok, az esperességi és kerületi felügyelők püspökök, és gondnokok nem fognak birni a hit áradásának ellentállani.

De térjünk csak vissza György Endre panaszos követeléseire. Érezve a veszedelmet, hogy az alsó papság fellázad főpásztorai és gondnok urai ellen, megbiztatja őket Tisza benső embere az 1848. 20. t.-e. ígéretével. Ez az ígéret felszabad óta nincs végrehajtva. No de majd megcsinálják a liberálisok.

Pénz kell, adjon az állam, „a mi pedig egyértelmű az egyházi javak szekularizációjával” mondja Berzeviczy. Hát ha nincs szekularizáció, akkor pénz sincs? György Endre megjegyzi, mert attól is fél, ha szekularizálják (elveszik) az egyházi javakat, meg ha nem is. Okos ember letére jól tudja ő, hogy ez egy második egyházipolitikai harcot jelent, melyben a győzelem a liberálisoknak nem oly biztos. Tudja azt is, hogy ha a katolikus egyházi vagyon az állam elkobozná, a sárospataki, debreceni és nagy-enyedi jószágokra nézve sem tehetne kivételt. Nem titok előtte, hogy ha egyházi javak elvételnek, a modern állam nem foglalkozván földműveléssel, el fognak adni a zsidóknak s az állam hadseregére és deficitre költi, a szegény papok pedig ebből nem kapnak. Neki tehát a szekularizáció nincs kedvére s azt György ur csak arra használja, hogy a „Magyar Hirlapban” megfenyegesse vele a katolikus püspököket. Ez tehát nem komoly dolog.

Komolyabb az 1848. 20. tc. végrehajtása, vagyis a protestáns papságnak az állam által való fizetése, más szóval ez a protestáns kongrua kérdése azon különbséggel, hogy a hiányzó összegeket az állam fizesse. Számítások e tekintetben tettek ugyan, de még nem hitelesek s a protestánsok szükséglete és követeléseit szabatosan még nem formuláztattak. Idáig csak költségvetés alakjában fordul elő e tétel a segélyben. És bár ezen segély évről-évre felemeltetik, quid hoc ad tantum sitim? (mi az, annyi szükséglethez.) Ha pedig e kérdés György Endre értelmében rendeztetni fog, az egyházipolitikai reformok árát általános adófelemelésben fogja a nemzet az összes magyarországi egyházak papjainak kárptólásképpen megfizetni.

A mi György Endrében erős, az felekezeti ségének autonóm önérzete. Hogy nem az egyes papoknak akarja kiadatni az állami fizetést, nehogy a katolikus püspökökhöz és papokhoz hasonló függésbe kerüljön az államtól a református egyház is, hanem a „megfelelő összeg az állam részéről adassék át a központi kormányzó közegek, a konventek rendelkezése alá, még pedig oly formán, hogy ne csak a szükséglet, de a hívek által viselt terhek is megfelelő figyelembe vételessenek”.

Ez utolsó megjegyzés arra szolgál, hogy a protestánsok aránylag többet kapjanak, mint más felekezetek, mivel hívei egyházi adója is a kiszámításnál tekintetbe vételessék, a földolog azonban mindenestre az, hogy az államnak ne legyen beavatkozása, csak fizetése alatt álló konventek kapják meg s tetszés szerink azok oszszak szét, a mi nem csak az autonomiának függetlenítése az államtól, de egyszersmind a szegény protestáns papoknak alárendelése liberális hatalmasaiknak uralma alá.

Ez a megoldás is nehezen fog menni. Ennél sokkal különb az Apponyi egykori terve — ki tudja lesz-e belőle valami — hogy a katolikus autonómiával

egyidejűleg, mely megadja a magyar katolikus egyháznak a vallástalan államtól való függetlenségét, tulajdon vagyonának biztonságát és a protestáns felekezetek is egyszer mindenkorra megfelelő állami adományban részesíttessenek, a főfelügyeleti jogoknak épségben tartásával.

A protestáns kérdés tehát a politika ajtaján már kopogtat. Előre láttuk ezt is. De hát hol van a béke? Hol van a megnyugvás? S hová lett a protestantizmus győzelme? Nem foglaltatik-e György Endre kiabálásában benne a revízió?

Legyen tehát revízió, erre szövetkezzünk keresztény katolikusok és keresztény protestánsok.

TÁRCA

Zsidó liberálizmus.

Bár ezerezen zugták és Golgotha zugetta: „Feszítsd meg!”

„Bűneiket”, Krisztus kérte, „bocsásd meg Atyám!”

Most a zsidó liberális had vágy újra feszíteni,

Hitfeleinkre zajong, és a sarokba szorul.

Nép szava.

„Nép szava Istennek szava,” ez mindennapi mondás,

Ellene a ki beszél, ellene árnak uszik.

Pájer Mihály.

Az öngyilkos.

Tréfás történet.

Írta: Maróthi János

Réti Kázmér egy napon kívárta, hogy felesége a piacra menjen, azután egy nyitott levelet dobott az asztalra és egy készen tartott csomagot a hóna alá kapva, észrevétlenül kisurrott a szobából.

A levélben ez állt: „Nem tudom az életet melletted elviselni; a Duna hullámai közé temetem magam. Isten veled!”

Réti Kázmér örökös perpatvarban élt feleségével s hogy őszinték legyünk, a hatalom az asszony kezében volt. Általában azt a véleményt táplálták Kázmér felől, hogy ő a város leggyávább pipogya férje. Ha munkáját elvégezte, akkor szépen lecsücsülhetett a kályha melletti számlolyra és hol pamutot kellett gombolyítani, hol meg férje-szálakat kihuzogálni a megvarrt szoknyaaljból. Arra még gondolnia sem volt szabad, hogy valami szórakozás végett barátai körébe siessen, vagy egy félmessző borra beüljön a „Három Király” ivójába. Ha multság után vágyódott, feleségével beülhetett durákat játszani, de ilyenkor ügyelnie kellett arra, hogy neje nyerje meg a játszmat, különben felbosszantotta volna az amugy is mérges asszonyt. A kártya lapok csupán arra szolgáltak kezében, hogy ásitásra nyiló száját velük befödje.

Elképzelhetni, hogy mily szomorú élet jutott osztályrészül Kázmérnak, oldalbordája mellett. Ha még hozzá

vesszük azon gyakori eseteket, mikor pörlekedés közben a seprűnek vagy más egyéb házi eszköznek is élénk szerep jutott és Kázmér háta kék, vörös csikokkal ékeskedett, akkor cseppet se csodáljuk, hogy inkább a halál karjai között keres menedéket az asszonyi zsarnokság elől. Kázmér tehát utban van a halál felé. Bátor elszántság tölti meg keblét és kiballag a város végére. Utközben szomorú gondolatok foglalkoztatják agyát. Leginkább az asszonynak egy tiltó rendelete bántja őt, mely megfosztja az „Agglegény-egylet” farsangi mulatságától.

Hát kérem ily súlyos sérelem egy ember életében megtorlásra vár.

De mit csináljon szegény Kázmér, kinek nem adatott meg a hátorság szembeszállni a szikrázó szemű asszony haragjával?

Nem tehet egyebet, mint amit szándéka tenni, hogy t. i. megöli magát.

De ime! minő meglepetés vár reá! A Duna háta összetorlódo jégtablakkal van takarva és alig mutatkozik itt-ott egy-egy lék, melyből a folyam zöld, jeges vize kiesillan.

Réti Kázmér azonban, a helyett, hogy csalódást árulna el, mosolyogni kezd és lerakja maga mellé a csomagot.

A mosolygó kedély állapot ugyan távolról sem illik egy öngyilkosságra készülő ember lelki világához, de most már lelephethetjük Kázmért, kinek esze ágában sincs öngyilkosságot követni el. Furfangos cselet eszelt ő ki arra nézve, hogy feleségét tévutra vezesse. Ez a csel Réti Kázmér nagy találmányáról ad bizonyosságot s rövid idővel ezelőtt maga sem hitte volna, hogy ilyes valami az ő eszéből pattanhat ki.

A dolog annyiból áll, hogy ő minden áron el akart menni az Agglegény-egylet báljára. De miután ide nem kapott engedélyt a feleségétől, elhatározta, hogy arra a napra öngyilkosságot fog színlelni s a mulatság végén úgy fog visszatérni a házhoz, mint aki megbánta tettét. Képzletben már terveket szőtt arról, miként fogja az asszonyt visszatérte után elámitani? Elmeséli majd neki, hogy már nyakig benne volt a hideg vízben és bánta is már könnyelmű tettét, mikor az isteni gondviselés mentőt hozott közelébe, a ki kiemelte a vízből, hazavitte őt és megszáritotta nedves ruháit.

Kázmér újból mosolygott egyet deres bajusza alól.

— Helyre legény vagyok én mégis! gondolta magában és hozzálátott az élőkészületekhez.

A csomagban, melyet magával vitt, egy téli kabát és egy kalap volt. Ezeket a tárgyakat lerakta egy jég-táblára. A kabát gallérjára egy papircédulát tűzött, melyre a neve volt felírva. Gondolta, hogy valaki, aki erre jár, majd csak megviszi a hirt feleségének s ő azalatt kényelmesen beszélhet a közeli városba, a táncmulatság színhelyére.

Azonban jól mondja a példabeszéd, ember tervez, Isten végez.

Mikor Réti Kázmér, kaján mosolylyal ajkán, ott térdelt a jégtablán és kabátját kitergetni kezdte, azoközben megroppant az óriási jégpáncél és erős zajlással megindult. Réti Kázmér még valami igazgatni valót talált a nevének készített csapda közül és midőn fölkel, hogy kiugorjék a partra, elhült ereiben a vér és elképedve látta, hogy attól több, mint két méternyi köz választja el. Ekkora távolságot pedig át nem ugorhat a nélkül, hogy a hideg fürdőzés veszélyeinek ki ne tegye magát.

A hirtelen támadt helyzet veszedelmein eltűnődve; borzadva vette észre, hogy a jég-tábla mindinkább távo-

lodik a parttól és hirtelen — ösztönétől sarkalva — kétségbeesett orditózásba tört ki:

— Segítség! emberek! elpusztulok!

Szavaira azonban csak gyöngé visszhang felelt s a jég-csónak lassan a folyam közepére vitte őt.

Itt könnyen utólérhette volna az igazságos, megérdemlett büntetés, a miért életéből játékot csinált, de szerencsére kikerülte a nagyobb veszélyt, a mennyiben megrémült felesége rögtön keresésére indult, mikor a kérdéses levelet otthon megtalálta.

A városból segítséget hozott magával és bátor halászegények, hosszunyelű csákllyakkal felfegyverkezve, valahogyan áttörtettek a zajló jégen s a magukkal cipelt ladik segítségével, nagy kerülő uton, biztos helyre szállították a fogvacagó bűnöst.

A mulatságból természetesen Réti Kázmér részéről semmi sem lett, miután e kaland alapos meghűlést szerzett neki.

No meg elég mulatság volt számára az asszony haragos prédikációja, mely a késő éjjeli órákban sem tudott véget érni.

HIREK

A „Magyar Néplap” háromszor.

Rendkívüli érdeklődéssel kísérik háromszor megjelenő lapunkat. Sokan, kik először csak egyszeri megjelenéssel kívánták, sietve rendelik utána a háromszori kiadást. Nem egy helyről meglepedéssel írják, hogy teljesen nélkülözhetik a napilapot, amely kijelentésnek rendkívül örülünk. Hisz éppen az volt a célunk, hogy a drága napilapot nélkülözhetővé tegyük. Igyekeztünk változatos tartalommal megjelentetni lapunkat. Kiterjeszkedtünk a legapróbb rovatokig, hogy olvasóink igényeit kielégíthessük.

A vasárnapi és szerdai lapunk tartalma főbb vonásaiban ez volt:

Vasárnapi (5-ik) szám: *Vezércikk:* A zsidó hazafiak. (A nagy hangon hirdetett zsidó hazafiság példái.) *Politikai hírek:* A 25. §. — Az udvarnagys a magyar arisztokraták. — *Cikkek:* A stomfai választás dióhéjában. (A gazságok rövid története.) — Országgyűlés. — Lepsényi Miklós bánok-szent-györgyi beszéde. — *Tárca:* Verses krónika. (A hét eseményéről.) — A mult. (Elbeszélés: Markotányostól.) *Hírek:* Zsidó nem lehet diplomata. Rabló szőkevény. Nyomor Szegszárdon. stb. (Harminchárom hir.) *Mi ujság a nagyvilágban?* — *Hitélet.* (Társulati naptár.) — *Levelezés.* — Könyves pole. — Színház és művészet. — Üzenetek. Közgazdaság. (krónika, piac) Hirdetések.

A szerdai (6-ik) szám. *Vezércikk:* Tiszta választások feltételek mellett. (Bánffy vallomása.) — *Politikai hírek:* A választók összeírása s a királyi kuria. — Választás. — Az ipolysági mandátum. — A néppárt Nyitrán. — *Országgyűlés.* — *Cikkek:* A Goldstein Számi kép az országházban. (Zsidó lapok hazugságai ellenünk.) Kezet a kézbe. — A 2-ik lourdesi magyar zarándoklat. *Tárca:* A süket anyó. (Vers.) A pokol. (Vig elbeszélés.) — *Hírek:* (harminchárom hir.) — Mi ujság a nagyvilágban. — *Rikiki országból.* (Egy furcsa ország kétéjűsas csodája.) *Levelezés.* — *Törvénysek.* — *Könyvespole.* — Színház és művészet. — Humor. — Üzenetek. — Közgazdaság: (Krónika) Piac. Hirdetések.

Nagy fe
hazafi
cikkein
ujságok
midőn
füzték,
mébe a
kozatát,
ban hoz
házban

A
nek elő
számok

Hi

Hirlap

a babot

tára ad

melni,

ban a c

egyszer

Néplap

hogyan ill

termelé

hogyan b

hogyan e

ják leg

eddig h

U

Szt.-Mik

jának c

meszete

kozás t

mények

eljárása

hogyan

az ur!

olyatén

nótárius

baj nem

hogyan ur

G

tartja r

Kovács

kissé a

fele-tar

hamar

ballagot

száz lép

és öt le

ban tal

aztán h

sebeibe

gyermel

pitáni.

K

szék m

dörség

mülova

rónó ál

ról. Du

tinben,

rövidre

emberre

Katarin

taí előt

azután

Beszélt

abban,

Nagy feltűnést keltettek vasárnapi számunkban a „Zsidó hazafiak” és „A stomfai gazságok dióhéjban” című cikkeink. Míg a szerdai számunkban lelepleztük a zsidó újságok ama hazugságait, amelyekkel minket vádoltak, midőn Sima Ferenc orsz. képviselő beszédéhez azt fűzték, hogy a „Magyar Néplap”-ot az ügyész figyelmébe ajánlotta. A cikkben hoztuk Sima cáfoló nyilatkozatát, amelyből kitűnik, hogy mult pénteki számunkban hozott vallásgyalázó képet mutatta be az ország-házban s azt ítélte el.

Akik a haromszori „Magyar Néplap”-ra fiztnek elő, azok teljesen megkapják az eddig megjelent számokat mind.

Hirdetés dobszó mellett. E címmel a „Rábaközi Hirlap” egy hazugságon alapuló hirt közöl, mely szerint a *baboti* bíró dobszóval összehívatta a községet és tudtára adatta mindenkinek, hogy aki dohányt akar termelni, az jelentkezzék nála, miután a „Magyar Néplap”-ban a dohányültetési engedélyről cikk jelent meg. Ez egyszerűen nem igaz. Babot község bírja valami zsidó Néplap hazug tudósításának ült föl és mikor kitudódott, hogy illetékes helyen nem tettek intézkedést a dohánytermelés ügyében, a Magyar Néplapot gyanúsították avval, hogy bolonddá teszi a népet. Ellenségeink azt hiszik, hogy e csselfogással ártottak nekünk, de olvasóink tudják legjobban, hogy a „Magyar Néplap” nem hozott eddig hamis híreket.

Ur a jegyző, ha kereket old is. Együtt ivék Rábaközi-Mihály község jegyzője a nép véneivel f. hó 3. napjának délutánján a falu koresmájában, miközben természetesen a község ügyei valának megbeszélés és vitakozás tárgyai. Egy ügyben nagyon megoszoltak a vélemények és heves ellenmondások fakadoztak ki a notárius eljárása ellen, amde a notárius határozottan kivágta, hogy „ugy kell lenni, amint ő akarja, mert ő a faluban az ur!” Lön erre nagyhangú általános tiltakozás, mely olyatén jelenségekben is nyilvánult, hogy a szegény notárius kénytelen volt négykézláb menekülni. Nagyobb baj nem történt ugyan vele, de azért mégis megmutatta, hogy ur ő az — *asztal alatt.*

Gyilkosság az úton. Titokzatos gyilkosság esete tartja rémületben a naszvadi lakosságot. F. hó 5-én *Kovács*, naszvadi földmives gazda, miután elidőzött kissé a koresmában, mintegy 10—11 órakor éjjel hazafele-tartott. Vele volt Tóth István, ki azonban csakhamar elérte lakását s így Kovács Lőrinc egyedül ballagott tovább a sötétben. Tóth István házatól valami száz lépésnyire egyszerre csak reátámadt egy gaz gyilkos és őt lesújtva, otthagya véreben a fagyon. 11 óra tájban találtak rá a koresmából hazaigyekvő emberek kik aztán hazaszállították. Másnap, azaz f. hó 6-án meghalt sebeiben, maga után hagyva kesergő özvegyét s egy gyermekét. A gyilkos kilétét eddig nem tudták megállapítani.

Körözött álhercegnő. A berlini országos törvényszék most Magyarországon a fővárosi és vidéki rendőrség közbenjárásával körözötti Duberstein Anna, volt műlovarnót, aki mint Taciano Katarina, de Rigano bárónő álnevek alatt már olyan sokat beszéltetett magáról. Duberstein Anna 1867. június 19-én született Stettinben, kicsiny karsu termetű, haja barna, melyet hátul rövidre nyirtan visel. A csinos nő legutóbb három fiatal emberrel kötött szerelmi viszonyt s ezek előtt d'Este Katarina osztrák főhercegnőnek mondta magát. Aldoztai előtt azt állította, hogy nemsokára nagykoru lesz s azután visszanyeri minden jogát, melyet tőle elvettek. Beszélt mindenféle titkos ellenségekről, akik meggrátolják abban, hogy a nagy világ előtt, mint igazi főhercegnő

mutassa be magát, mihez születésénél fogva joga van. Ha nagykoru lesz, megkapja egymillió forint járandóságát, melyet ez idő szerint a szász és a román király kezelnek. Ilyen és még képtelenebb mesékkel áltatta udvarlóját, akik között valóságos versengés keletkezett a szép szókéért. A dolog annyira jutott, hogy egyik udvarló el is jegyezte magát a szép csalónővel, ki részint egyedül, részint udvarlójával vagy annak szüleiével lefénnyképezte magát s a képeket főhercegnői aláírásával látta el. Az egyik fiatalember atyja a főhercegnő helyett 150.000 márka adósságot fizetett ki. Mikor ily módon a „főhercegnő” hitelezőit kielégítették, azok büntető följelentést nem tettek ellene. A berlini rendőrség büntető osztálya azonban utána járt a dolognak s ekkor kísült, hogy Duberstein veszedelmes szélhámosnő. Duberstein Anna neszét vette a dolognak és megszökött, valószínűleg Amerikába.

Vejenek gyilkosa. Kegyetlen gyilkosság történt a napokban, — az udvarhelymegyei Hocset községben. Szeges János odavaló jómódu ember vejét, — amiért az öröksége kiadását követelte, — orozva meggyilkolta. Először a szolgálával az erdőben rálövetett a vőre, Back Izsákra, de a golyó nem talált. A vő nem tudta, ki követte el a merényletet. Szeges azonban nem nyugodott: bement a mit sem sejtő Backhoz valamelyik éjjel s a vőt, — a ki már az ágyban feküdt, fejével agyonütötte. Szegest csakhamar elfogták s kihallgatása alkalmával azt is elmondta, hogy pár év előtt eselédjével agyonveretett egy cseh fiút, a ki festett poharakkal házalt, azon hiszembben, hogy a fiunál értékes drágaságokat talál.

Megugrott leánykereskedő. A rendőrséget ismét egy rejtélyes eset foglalkoztatja. Mózes Károlyka mármaroszigeti csinos fiatal leány a napokban a fővárosba jött be, egy Breszler János nevű könyvnyomdász látogatására. Azonban úgy látszik, hogy ez csak ürügy volt s a leány egy lélekkufár kezébe került. Pár hét előtt ugyanis a leány ismeretséget kötött egy állítólagos báróval, Wintergrünnel, aki házvezetői állást ígért neki a fővárosban. A leány fel is jött s a Metropol-szállóban fölkereste a titokzatos bárót s azóta a nyoma veszett. Breszler most jelentést tett a rendőrségnél a rejtélyes esetről, mert a báró más név alatt lakott a szállodában s erős a gyanuja, hogy a külföldről leánykereskedés miatt kitiltott ember az a báró s rokonát is ilyen célból vitte magával. Két titkos rendőrt küldtek ki a rejtélyes báró fölkeresésére, de csak annyit tudhattak meg, hogy már egy nappal azelőtt a központi pályaudvaron látták a leánynyal együtt.

Füstre tett feleség. A babonának majdnem áldozata lett egy gazdaember felesége, Szabadkán. Az aszszony betegen feküdt s a férj javasasszonyhoz fordult tanácsért. A javasasszony azt ajánlotta, hogy akassza a kéménybe a feleségét, hogy ebből kifüstölődjék a gonosz betegség. Így is történt; a beteget feltették a kéménybe s itt több óráig füstön hagyták. Szerencsére akkor érkezett oda az orvos, aki megakadályozta, hogy az asszony belehaljon a kifüstölésbe.

Gyárégés Bécsben. Táviratilag jelentik Bécsből: Boekesch és társa cég vattagyára ma délután egy órakor kigyuladt és a tűz csakhamar óriási méreteket öltött. A kár legalább is 100,000 forint. A tűz okát, mely a munkások déli pihenője alatt keletkezett, még nem tudják. Mialatt az oltás javában folyt a kíváncsi nézők elkiáltották: „Le a zsidókkal!”

Kivégzés. Troppaubani Bartosch Józsefet, ki egy öreg házaspáron, mely nekéjt szállást adott, rablógyilkosságot követett el, ma reggel a fogház udvarán fölakasztották. A kivégzést Selinger bécsi hóhér végezte.

Egy milleniumi egerfogó pusztulása. Bor-Szöröcsök néppárti polgárai ugyanesak kézzelfoghatólag bebizonyították, hogy ők gyűlölik a nép nyelvén elnevezett farmatringos plébanost és még jobban az ő egerfogóját. Hogy mikép került Bor-Szöröcsökre az egerfogó, azt talán csak a s.-vásárhelyi anyakönyvvezető tudná megmondani; bizonyosan vagy éjnek idején, vagy a kertek alatt csempészte be a szegény bíró házába, mert világos nappal a falun végig alig került volna a bíró padlására. Január 5-én, akarva nem akarva fölkelletett a bírónak állítani az u. n. egerfogót, amely azonban ezuttal két tisztességes személynek házassági hirdetését mutatta be a járók-kezőknek. Nagy is lón a fölháborodás a falu tisztességes népénél, midőn megláták az előttük gyűlöletes hirdetési táblát: a fiatalság leköpdöste, hóval dobálta meg, mint valami undok jószágot, a felnőttek pedig zugva, szomoruan azon jóvendöléssel kerültek el a bíró házába, hogy hiszen ne busuljon a bíró, nem sokáig kell őriznie a hirdetési táblát. S a jóvendölés beteljesedett, mert másnap reggel egy hét öles kútból szedték ki a hirdetési tábla roncsait, ne hogy a vizet is megfertőztesse. Liberális szent harag szállotta meg erre a vásárhelyi anyakönyvvezetőt a nagy katasztrófa hallatára és kijelentette, hogy a nap le nem nyugszik az égen mindaddig, míg az anyakönyvvezetői tekintélyen ejtett esorbát ki nem köszörüli. Másnap meg is jelentek a csendörök Bor-Szöröcsökön és baromi módon vallatták az egész falut, ki esküdött halált a hirdetési táblára? De hiába volt minden kegyetlen erőszak, senki se vallott a másikra; azt azonban kijelentette a falu népe, hogy náluk senkinek se kell a polgári házasság, ha mindjárt mindannyiukat bezárják is. *Tűkevárót* a vallásában sértett nép nem éppen tisztességes helyekre rejtegette a hirdetési táblát, amiért is most éjjel két ember őrizi azt.

Halálos véletlen. Budafokon a napokban egy koresmahelyiségben több fiatal ember szobafegyverrel célbalőtt. A koresmáros fia, Fleck Antal a fegyverbe töltést tett, a fiu kezét Wappler Lipót meglökte, a főbert elsült és a golyó Wohner Antal 17 éves fiatal embert halántékon találta, úgy hogy pár pere múlva meghalt.

Egy törvényszéki bíró tragédiája. Szegedről telegrafalják, Steingaszner Ákos törvényszéki bíró és felesége borzasztó végzet áldozatává lettek. A férj és felesége megőrült és ma egyszerre szállították mind a kettőt föl a lipótmezei örültek házába, innen leküldött orvosok és ápolók és a szegedi rendőrség közbenjöttével. Steingasznerné regóta idegbajos, férjén pedig négy hete tört ki az örütség. Steingaszner kitünő képzettségű bíró volt.

Halál a jégen. Megrendítő szerencsétlenség történt a kaposvári jégpályán: Eckensberger Károly pénzügyi titkár neje már épen abban akarta hagyni a koresolyázást s a melegedőszoba felé indult, mikor hirtelen rosszul lett, összerogyott s néhány pillanat múlva meghalt. Szívzaggató volt az elhuny kis lányának keserves sirása, kit a jelen voltak hasztalan igyekeztek megvizsgálni. Férjét hivatalos köruton, Nagy-Atádon érte a szerencsétlenség híre. A köztisztelőben álló nő halálát szívzélhűdés okozta. Temetése nagy részvét mellett ment végbe.

Egy millió elsikkasztott piasztér. Konstantinápolyból telegrafalják: Kinos feltűnést kelt a főváros több bíróságánál fölfedezett sikkasztás, mely több, mint egy millió piasztérre rug. A vizsgálat eddigi eredménye szerint, pénztárosok, számvézők, végrehajtók és más bírósági tisztviselők Hakky Effendi, a stambuli törvényszék pénztárosának vezetése alatt valóságos sikkasztó bandát alakítottak: meghamisították a hivatalos okmányokat és el-

sikkasztották a bíróságok részére szánt összegeket, valamint az árverésekből befolyt pénzeket. Abdurrahman basa igazságügyminiszter az első hirre több tisztviselőt letartóztatott és elrendelte a pénztári könyveknek, visszamenőleg 5 évre való átvizsgálását.

Nászutazó pár öngyilkossága. Geunában, egy vendéglői szobában egy nászuton levő fiatal házaspárt, Raa Hugó berlini hivatalnokot és nejét Fridát, holtan találták. Széngázzal mérgezték meg magukat. A kettős öngyilkosság házassági drámának a vége. Raa ugyanis, mint a hátrahagyott levelekből kitűnik, nejeinek egy bal-lépéséről értesült, s ezért aztán rávetette, hogy haljanak meg együtt.

A nők és a férfiak példabeszédekben. Hogy különböző népek mint vélekednek a férfiakra és milyen véleményét táplálnak a nőkről, arra vonatkozólag legjobb adatok a különböző nemzetek példabeszédei. Ezekből adunk egy kis szemelvényt az alábbiakban: A férfi többet nyom szalmából, mint a nő aranyból. (Francia példabeszéd.) — Egy sipka többet ér, mint száz főkötő. (Olasz.) — A nő kegye gulyást is lovaggá teszi. (Gascognei.) — Szerelem és pészma hamar elárulják magukat. (Velecei.) — Szerelemre és ostobaságra sohasem elég öreg a férfi, (Fin.) — A szerelemnek nincs szüksége pápaszemre, mivel vak. (Török.) — A férfi tűz, a nő fújtató, melybe az ördög fű. (Toszkánia.) — A szerelmesek mindig azt hiszik, hogy más emberek szeméi ki ki vannak szúrva. (Spanyol.) — A szerelmesek szeméin esengetyű függ. (Dán.) — „De hiszen leányok, ez az ember vak!” „Annál jobb!” (Velencei.) — Minden szőlőnek karóra van szüksége. (Lombárdiai.) — „Hozzá menjek? Tancsoljatok okosan, azonban ne mondjátok, hogy ne!” (Német.) — A szövő leány menyaszonyi ingére gondol. (Orosz.)

A hirdetési tábla. Maholnap állandó rovatot kell nyitnunk a hirdetési táblák eltűnéséről. Bizonyosága annak, hogy a nép ellenszenvet az új renddel és nem tudja beleélni magát a visszas állapotokba. Ujabban *Széplakon* és *Bocsfán* tüntették el az anyakönyvi hivatal előtt diszelgő táblákat. Utóbbi helyen a kántort gyanúsítják a tett elkövetésével s habár nem tudják rábizonyítani, a főszolgabíró azon van, hogy el vegye tőle kenyerét. Az ősz kántor érdekében a környékbeli községek lépéseket fognak tenni illetékes helyen.

Kegyes ajándék. *Főör* József, máhomfai lakos, — mint nekünk jelentik — egy lourdesi szűz Mária oltárt emeltetett a *lenti* templomban, új év napján. A ritka szép ajándékot nagy örömmel vette a falu.

Megtámadott völegény. Zakály Károly, bagládi fiatal ember egy esesztregi fiatal leányt akart főkötő alá juttatni. Annak rendje és módja szerint megkérte a leány kezét, mit nem is tagadott meg tőle a leány apja. Zakály ily módon völegény lett, de nem soká élvezhette boldogságát, mert e hó 9-én éjfélkor, midőn Csesztregről haza tartott, négy esesztregi legény várt reá dorongokkal felfegyverkezve és agyon akarták verni, amiért bátorsga volt az ő falujokból asszonyt keresni magának. Zakály válasz helyett, forgópisztolyával a levegőbe lőtt, a mire aztán a hősi támadók megfutamodtak.

A kir. ügyész ur figyelmébe. Figyelmébe ajánljuk a kir. ügyész urnak ez uton is az 1879. évi törvények XL. cikkelyét „Büntető törvénykönyv a kihágásokról” cím alatt. Annak az 51. §-ában ez foglaltatik: *A vallás és annak szabad gyakorlata elleni kihágások.*

„Aki az állam által elismert valamely hitfelekezett vallásos tiszteletének tárgyát, a vallásos szertartásra rendelt helyiségen kívül és nem a vallásos szertartás

alkalm...
rányt
tendő...
tár sze...
ügyész...
és a k...
vizsgál...
a legü...
szerezn...

L...
tartott...
azt a...
az oda...
séger...
Károly...
toborz...
nem te...
mak á...
Rác...
hoz fo...
Károly...
ket töl...
biztos...
párti i...
kért fe...

A...
vezető...
s evve...
van a...
bezdár...
ságra...
lejtő...
vezető...
házass...
tagadt...
nő val...
erre s...
fizesse...
landó...
husz f...
vezető...
got se...
és vad...

L...
megye...
feleség...
beliek...
reggel...
a kály...
az ud...
rogyot...
Nem...
félóra...
De ez...
öreg...
hára...
telen...
kémér...

metlen...
tenek...
nyos...
Szent...
ságot...
muksi...
a heg...
kicsoc...

alkalmával nyilvánosan meggyalázza, és ezáltal közbotrányt okoz, nyolc napig terjedhető elzárással büntetendő." Eltekintve attól, hogy a „Goldstein Számi” nap-tár szerzője zsidó, szeretnénk megújsgolni, hogy a kir. ügyész ur a törvény rendelkezésének érvényt szerzett és a kath. vallás meggyalázója ellen megindította a vizsgálatot. Ha ennyi botrány után sem teszi meg, akkor a legújabb törvényeket felesleges lesz bárkinek is beszerezni.

Liberális zaklatás. Dorozsmán, a múlt hó 24-én tartott évi közgyűlésen a liberális urak nagy hűhóval azt a böles és eszűkhöz mért határozatot hozták, hogy az odavaló Rác Károly róm. kath. káplánt izgatás vétségeért a püspök figyelmébe fogják ajánlani. Rác Károly Dorozsmán a néppárt egyik lelelkesebb híve és toborzója és az ügy érdekében való odaadó munkássága nem tetszik a liberálisoknak, mert a néppárti mozgalmak által ingadozni érzik maguk alatt a talajt. Miután Rác Károly ellen nincsen tényleges vádjuk, rágalomhoz fordulnak és ráfogják, hogy izgat, holott Rác Károlynak érdemül tudható be, hogy a néppárti eszméket tőle telhetőleg terjeszti. Az ez ügyben kiküldött biztos az elüljáróság végzése alapján lefoglalta a néppárti iratokat, de Rác Károly eme törvénytelen-ségükért feljelentést tett ellenük a belügyminiszternél.

Az anyakönyvvezető műve. A bezdáni anyakönyvvezető beavatkozott egy bezdáni ifju legény régi ügyeibe s evvel elérte azt, hogy most egy vadházassággal több van a világon. A dolog úgy történt, hogy Kedves György bezdáni lakos, miután hazakerült a katonaságtól házasságra akart lépni egy batinai leánnyal. De időközben lejött a faluba egy kálvinista szolgáló és az anyakönyvvezető előtt elpanaszolta, hogy Kedves neki még Pesten házasságot ígért s tőle már egy gyermeke van. Kedves tagadta az apaságot és kijelentette, hogy e roszhirű nő valótlán követelésekkel áll elő. Az anyakönyvvezető erre saját szakállára ítéletet hozott, hogy t. i. a legény fizessen a megcsalt leánynak száz forintot, akkor hajlandó összeadni öt mátkájával. Kedves György esupán husz forintot szándékozott adni, de mivel az anyakönyvvezető úgy nyilatkozott, hogy ennyiért még a farmatringot sem ölti magára, — a legény ott hagyta a hivatalt és vadházasságra lépett a batinai hajadonnal.

Megrendítő haláleset történt e hó 9-én a tolna-megyei Györe községben. Az öreg Bence László és felesége már évek óta kettecskén, gyermekek és házbeliék nélkül laktak szerény házikójukban. Január 9-én reggel jó egészségben keltek fel mindketten. Az asszony a kályhának támaszkodott melegedni, ura pedig kiment az udvarra. Visszajövet a ház ajtajában alétan összerogyott, majd magához térve, segítségért kiáltozott. Nem jött senki, sem a házból, sem az utcáról, csak félóra múlva szinte holtra fagyva találta őt szomszédja. De ez is majd halálnak vált, midőn a megdermedt öreget a szobába cipelte s az öreg Benczenét a kályhára támaszkodva halva találta. Az öreg asszony hirtelen halálát valószínűleg gázmérgezés okozta, mert a kéményszelvény csőve el volt reteszelve.

Mulató farmatringos. Nem tudjuk, hogy kényelmetlen helyzetük mellett a farmatringosok honnét meritenek jó kedvet a mulatozáshoz, annyi azonban bizonyos, hogy nem férnek meg bőrükben. Mint értesülünk Szent-János napján egyik farmatringos lármás mulatóságot rendezett a csörötneki korcsmában. Czigányok muzsikája mellett táncolt és jutalom fejében fölképelte a hegedűst. Majd egy jelenlevő embertől megkérde, hogy kicsoda ő? Farmatringos! felelte a kérdezt. Ez a válasz

természetesen nem tetszett az újmódi papnak, mire az illető így szölt hozzá: Ön a király után a második! A farmatringos erre a kijelentésre módfölött megörült és nyomban két deci bort rendelt a jó humoru polgárnak. Így szerzik meg maguknak az anyakönyvvezetők a tekintélyt. A mulató farmatringosnak Bathán Lajos a neve.

A farmatringos követelése. Az öteleki jegyző, ki saját közegészségének s egyszersmind Magyar-Szt. Mártonnak is polg. anyakönyvvezetője, átüzent nemrég az utóbbi község képviselő testületéhez, hogy neki 60 frt ruházati pénzt adjon. A községi képviselők megszávták a kérdéses összeget, azonban akadt egy a képviselők közül a ki kijelentette, hogy Magyar-Szt. Mártonnak megvan a maga kath. papja, kit ellásson s ha Ó-Telek, melynek nincs temploma, farmatringost szerzett magának, hát gondoskodjék is róla. Kár, hogy e nézetet nem vallotta magának az egész testület.

Forrongó község. A hunyadmegyei Gradicsé és Kusilovec községek lakosai már évek óta viszálykodnak a gyuringovai erdő miatt. Mult héten a gradicséiek kitalt farészüket akarták felvenni, midőn véletlenül arra ment Kusilovec község bírása a csendőrökkel. A gradicséiek azt híven, hogy a bíró a fát akarja lefoglalni. megtámadták s kihajtották a bírót az erdőből. A tettesek letartóztatása céljából tegnap csendőrjárat jelent meg Gradicsén s néhány letartóztatást foganatosított. Az egyik letartóztatott, Fabecsics Pál garázdálkodván, egy csendőr a lábába szurt. Erre a tömeg annyira fenyegetni kezdte a csendőröket, hogy azok kénytelenek voltak a puskájukat használni. Egy embert agyon is lőttek, egyet pedig súlyosan megsebesítettek. A vizsgálatot megindították.

A kapzsóság büntetése. Vurits Nerád és Kozmits Stevo bánati földművesek nagy kapzsóságukban ugyan-csak felültek a minap egy csaló kompániának. Egy ismeretlen ember azzal hitette őket, hogy ő tud Ujvidéken valakit, a ki jó pénzért ötször annyi olyan hamis bankót ad, a melyeknek lehetetlen fölismerni a hamis voltukat. A gazdák léprementek s magukhoz vevén 1200 frtot, elkoicsztak az ismeretlennel Ujvidékre, a hol egy korcsmában szálltak meg. Vezetőjük hívására csakhamar megjelent körükben egy elegánsul öltözött ember, átvette tőlük az 1200 frtot s azután elment, hogy majd meghozza a hamis bankókat. Egyszer csak berohant hozzájuk a vezetőjük s rémulten mesélte, hogy a bankócsináló urat éppen az elébb fogták el s jó lesz, ha ők is menekülnek. — Ezzel azután faképnél hagyta a becsapott gazdákat, a kik szégyenkezve jelentést tettek a dologról a csendőrségnek.

MI UJSÁG A NAGYVILÁGBAN

Ausztria. Bécsben február második felében fogják megtartani a községi választásokat, melyek eredményétől már most is remegnek a liberális lapok, miután bizonyosra vehető, hogy Lueger óriási többséggel fog győzni. A választásokat a harmadik választó-kerületben kezdik. — Bécsben elmúlt szerdán tartották meg a tárgyalást dr. Deckert, weinhausi plébános pörében, melyet állítólag izgató beszédeiért akasztottak a nyakába. E beszédek felolvasása közel két órát vett igénybe,

aztán Deckert plébános védekezése került sorra. Deckert ártatlannak vallotta magát és fényesen beigazolta, hogy ő hűeit nem izgatta a zsidóság elleni gyűlöletre, csak kötelességszerű felvilágosítással szolgált híveinek. Deckert plébános szavait bizonyítja az a körülmény, hogy őt az esküdtsek egyhangulag felmentette.

Bulgária. A bolgár fővárosból válság hírek érkeznek hozzánk. Ferdinánd fejedelem trónja és kormánya ingadozik és Boris trónörökös átterését az orthodox egyházba újból elhalasztották. A pápa egyházi átok alá fogja vetni a fejedelmet, ha a kitérés valóban megtörténik. Ezen esetben *Varia Lujza*, a fejedelennő elhagyná urát és Bulgáriát. Ez a veszedelmes helyzet kormányváltozást teremtene az országban és egyhámar nagyon kellemetlenné tenné Ferdinándnak az ott tartózkodást. Szóval Bolgáriában a zavar és fejtelenség korszakát éljük.

Anglia. Tudósítást hoztunk arról a feltűnő és hihetetlen hírről, hogy Anglia egy új hármass szövetséget alkotott Francia-s Oroszországgal. A szövetség megalkodását befejezett tények hirdették mindenfelé, míg ma arról értesülünk, hogy ez a hír nem egyéb, mint hirlapi kaesa, mely egy nehézfejű politikus agyából származhatott csupán. Angol újságok vezérekkeket hoznak ezen politikai szörnyszülött kérdésében és nézetüket oda irányítják, hogy Anglia az osztrák-magyar-olasz-nemet szövetség iránt legkevésbé sem érez elhidegülést. A mi a német császár beavatkozását a transvaali ügyekbe illeti, cseppet sem változtat a politikai állapotokon. Annyi tény, hogy monarchiánk s Oroszország rossz néven vették, hogy a német császár megkérdeztékük nélkül táviratozott Transvaalba és ez megnehezítette ügyüket keleti politikájukban, de ezáltal Anglia működését is megzavarta a mi hármass szövetségünk oldalán.

Oroszország. Az orosz kormány tudvalevőleg rendeletet boesátott ki, mely szerint a lengyelországi katolikus szemináriumokban kötelezővé tette az orosz nyelv használatát. Ő szentsége a pápa tiltakozott ezen rendelet ellen és *Iswolski* vatikáni orosz követet Szent-Pétervárra küldte, hogy mihez tartás végett utasításokat kérjen. Hír szerint nem fog viszálykodásra okot adni ez a kérdés, a mit az bizonyít legjobban, hogy XIII. Leo pápa külön követ által fogja magát képviseltetni a moszkvai koronázás alkalmával. Lehet, hogy *Aglardi* bécsi nuncius, vagy valamely más prelátus veszi át e kitüntető megbízást.

Egyházi szerek, műhimzések, miseruhák, zászlók, kereszt-uti- és oltárképek, csillárok, fehérművek, kegytárgyak, képek és könyvek beszerzésére ajánljuk *Szűts* és *Tarsa*, a bibornokérek és Magyarország hercegprimásának udvari szállitót Budapesten. — Árjegyzékeiket kívánatra bérmentve küldik.

Szt. Vince vértanu.

Január 22.

A III. század második felében, Spanyolország-nak (akkori Hispaniának) Oska vagy Hueska városában született. Előkelő, magasrangu családból származott.

Kora haladtával az Isten félelmében és a tudományokban egyaránt gyarapodott.

Szt. Valér, szaragoszszai püspök a szerepapok közé vette fel.

Valér hebegő nyelvű volt. A beszéd nehezére esett. Vincét bizta azért meg, mint szerepapot, Isten ígéjének hirdetésével és őt első szerepappá is tette.

Vince nagy sikerrel működött. A hitélet buzgósága folytán felvirágzott.

Dioklecián, a pogány római császár kiadja a parancsot a keresztények üldözésére. E parancs Spanyolországba is elért. Spanyolországban Dacián kormányzóra bizatik a parancs végrehajtása.

Daciának első tenni való a szaragoszszai püspököt, Valért, első szerepapjával, Vincével együtt vasra veretni, mindkettőjüket börtönbe vetetni és ott hosszabb időn át sanyargatni.

Majd Valenciába hurcoltatja a két foglyot. Reméli, hogy a nagy út fáradalmai elesigázzák testüket és megtörik lelküket.

Utközben éhezették, durván gonyolva, becs-mérelve bántalmazták, pihenés nélkül hajtották őket s Valenciában ismét börtönbe vetik.

Börtönükből utóbb kivették, a törvényszék elé állították, hogy a császár parancsolatának engedelmeskedjenek. Valért figyelmeztették öreg-ségére, előkelő állására, adjon jó példát híveinek, kimélje meg magát a szenvedésektől.

Vincét fényes származására és fiatalágára figyelmeztették, képmutató sajnálkozással kérték, ne tegye tönkre jövőjét, szerencsétjét.

Dacián kérdőre vonta a szolgálakat, miképp tartották legyen a foglyokat, hogy azok oly jó színben, épségben, vidoran, élénken jelentek meg?

A lélek megerősíté őket.

„Ha parancsolod atyám, szólott Vince püspökéhez fordulva, válaszolok a bírónak.”

„Kedves fiam, viszonzá a püspök, — Isten ígéjének hirdetését már régen rád biztam; most is rád bizom e választ a hit ügyében, mely miatt itt állunk.”

A püspöknek emez újabb felhatalmazása folytán, megnyitá ajkait Vince és felelt a bírónak:

„Eddigi beszéded a hit megtagadására hitt föl; de tudd meg, hogy a keresztények szemében tilos okosság és káromlás Isten tiszteletét megtagadni. De nem tartóztatlak tovább. Nyíltan bevalljuk, hogy keresztények vagyunk és az egy, az örök, az igaz Istennek szolgálunk.

Ravaszágod által kigondolt fortélyok ellen az ő nevében ragadunk szellemi fegyvert. Fenyegetéseidtől és kínzásaidtól nem félünk. A halált az igazságért örömmel fogadjuk. Kínzásaid elő-

készítenek a koronára, a halál által pedig életre jutunk.”

Dacián Vincének eme szavaira annyira felbőszült, hogy Valért azonnal száműzte, Vincét pedig a kőpadra vonatta.

A kőpadon a bakók irtózatosan kifeszítették Vince kezeit és lábait.

Vince nyugodt volt, örömmel mondotta, hogy hiszen ezt kívánta ő.

Dacián Vincének örömszavaira még inkább dühöngött. Szidta a bakókat, mért nem kiozzák Vincét úgy, amint parancsolta.

A bakók még jobban erőlködtek. De Vince tovább is nyugodt maradt. Testét már annyira összemarcangolták, hogy szinte belső részei is meglátszottak. Vince azonban folyton ismételte hitvallását, folyton hirdette, hogy hisz Krisztusban, a mennyei Atya egyszülött Fiában, remél benne és iránta való szeretetből szenved.

Vince békés türelme bántotta Daciánt. Röstelte a dolgot, hogy őt elesüggeszteni, megtörni nem képes. A kínzattal azért fel nem hagyott, hanem tovább kegyetlenkedett ellene. Rostélyágyra fektették, alá tüzet gyújtott, tűzes vaslemezek közé szorították, a tűzbe sőt hintének, hogy az a tűzből föl pattogva Vince seibe hatoljon.

Miután e kínzás is eredménytelen maradt, Vincét sötét tömlőbe vitték, ott cserépdarabokra fektették és lábait kifeszítették.

A sötét tömlőcöt azonban egyszerre fény árasztotta el, a lábszorítófa megtágult, a cserepek illatos rózsákká változtak, angyalok jelentek meg, akik vigasztalták Vincét.

„Tudd meg óh meggyőzhetetlen Vince, hogy az, akinek nevéért híven küzdöttél, aki a kínzások között győztesé tett, a koronát számodra már készen tartja. Jutalmad biztos. Letevén nemsokára a test terhét, társaságunkba lépsz!” Igy szóltak az angyalok, amire énekelni kezdtek.

Az örök felébredtek. Látták mi történt. Vince lábaihoz borultak, imádságaiba ajánlották magukat, sőt a keresztség felvételére is késznek nyilatkoztak. Értesíték a történetekről a keresztényeket. Ezek örömmel siettek Vincéhez! Vince felszólítja őket, hogy dicsérjék Krisztust, ki szolgálban mindig győzedelmeskedik. Nemsokára ezután hősi lelke, a kegyes jó Istenhez szállt 304-ben.

Testét vadállatok elé vetették a mezőre, de azok nem bántották; tengerbe dobták, de a tengerbe el nem merült, hanem a hullámok gyorsan a part felé vitték, úgy, hogy a hajósok utol nem érhatték. A parton csakhamar főveny takarta el s a hajósok nem akadtak rá.

Később Szt.-Vince egy jámbor nőnek álmában megjelent és testének hollétét tudatta vele.

A jámbor nő több kereszténnyel az illető helyre ment, hol Szt.-Vince testét meg is találták s nagy ünnepiesen Valencia mellett levő oltára elé helyezték. Erekléit utóbb Lisszabonba, majd Franciaország több templomába szétvitték.

A ravasz álnokság most is az öregségre és az ifjuságra hivatkozik, miként Szt.-Valérnél és Szt.Vincénél.

Ne tedd ki magad kellemetlenségeknek, mindenféle zaklatásoknak vénségedre.

Te meg ne rontsd el szerencsédet! . . .

Ez a szavuk járása ellenségeinknek velünk szemben.

De ugyan miféle mumusok azok a kellemetlenségek?

Miféle kellemetlenségek érhetnek?

A pogányok kőpadjai? ostorcsapásai? tüzes rostélyai? vaskarmai? Nem. Oh ily kegyetlenkedésektől állítólag irtózik korunk, jóllehet a stomfai választásnál a megfagyasztás kegyetlenségétől se riadtak már vissza. Ezek kivételes kellemetlenségek. És ha napirenden lennének is? Gyakoriabbak a hivataloknál való mellőzés, hivatalos ügyeinknek huzakodva-vonakodva, nagy sokára való elintézése, panaszaink elutasítása, ellenünk benyújtott hamis vádaskodások alapján reánk nézve sérelmesen hozott ítéletek, néha pénzbeli büntetés, nevünk meghurcolása, esetleg börtön.

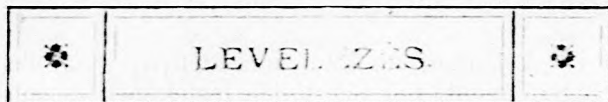
Igaz, kellemetlenségek ezek, de ugyan ne feledjük, hogy keresztények vagyunk, hogy az üldöztetés egyik ismertető jelünk s egyik biztosítékunk is arra nézve, hogy Krisztuséi vagyunk. Ha Krisztus Urunkat üldözték, ha neki sok kellemetlenséget okoztak, szenvedhetünk mi is. Távolról se közelíti meg a mi szenvedésünk Jézus szenvedését, de még a vértanukét se.

Ugyan mi hasznuk is lenne a világ szeretetéből, ha a földi szenvedésektől megmenekedve az örök kínokra tennők magunkat érdemesekké?

És miféle szerencse várhat reánk a földön? Elengedik talán örök időkre adónkat? Dehogyan engedik, ellenkezőleg inkább emelik. És ha el is engednék? Megfoszthatnak-e keresztény voltunktól? Kizárhatnak-e a mennyországból?

Ezt ugyan nem tehetik. Nos hát! Nos? Mi a legnagyobb szerencse? Nem az-e, hogy a mennyország örökösei vagyunk? Ez elég. Tehet-e minket a világ ennél szerencsésebbekké? Szó sincs róla. Mit féljük akkor szerencsénket?

Szt.-Vince, erős lelkű férfiú, könyörögj értünk, hogy mi is bátrak legyünk a küzdelemben és erősek a szenvedésben.

Főtisztelendő szerkesztő ur!

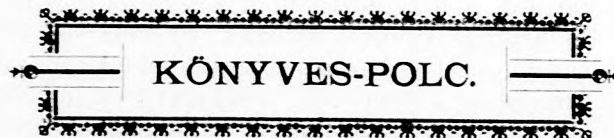
A tapasztalat bizonyítja, hogy a magyar katolikus polgár utánozhatlan példa gyanánt ragyog a vallási türelmesség dolgában; de amikor nap-nap után fájdalommal azt tapasztaljuk, hogy ma a református a zsidóval kezét fogva lépten-nyomon tör a kath. polgár ellen, és mint a vadállat üldöztetik a kath. polgár az említett felekezetekhez tartozó szintén magyar polgárok által: úgy elérkezett annak az ideje, hogy az erkölcsökben és számban tulsúlyban levő kath. polgárok kezét fogva saját érdekeik megvédésére egyesüljenek. — Én is e szent célt kívánom szolgálni, amikor ugy családom, mint az év folyamán nálam munkálkodó aratók részére a „Magyar Néplap“-ra és Mezőgazdára felévre előfizetek.

Ez az idő igen alkalmas arra, hogy a vértizzadó nép, az államalkotó és fentartó nép némileg felvilágosítást nyerjen a mai politikai helyzetről, mely a vad pogány korra emlékeztet, a keresztények üldözése dolgában. —

Szíveskedjék a magyar gazdákat felszólítani, hogy kövessék az én példámat. — Az olvasni tudó magyar munkás pedig bérébe kösse ki ezen lapok hozatalát; hiszen ha ettől a kis áldozattól nem riadunk vissza, akkor a zsirunkon elődö zsidó nép borzadva keres más hazát, ahol henye életét tovább tengesse.

Fegyverneken, 1896. jan. 12.

Hazafiui tisztelettel vagyok
Szeidenleder József
földbirtokos.

Világosság a sötétségben. *Vitázó katekizmus katolikusok és protestánsok számára Irta Scheffmacher Jakab Jézus-társasági atya. Magyaritá: Farkas Sándor nyug. plebános, akinél e könyv megrendelhető.* Perhetén, (Komáromm.) Ára 3 korona. *Néptanítóknak és papnövendékeknek két korona.* E könyv a kath. egyháznak a protestantizmus által megtámadott teteleit igyekszik igazolni. Azért mindenkor szembe állítja a kath. és a protestant, kifejti a köztük levő különbséget, bebizonyítja az egyház tanításának ésszerűségét és a protestantizmust, téves voltát. Nagyon érdekes és hasznos könyv. A fordítás azonban lehetne magyarosabb is.

Sakk-rejtvény.

Récsy Ferencztől.

ké	més	nács	lá	dás	lő
ta		se	e		tó
del	Légy	a	a	re	ban,
ben.	ta	vi	gyors	tet	ben
esá:		*Plá	id		a
tó	tel	ná	ki	és	te

Megfejtendő lóugrás szerint.

A szerkesztőség üzenetei

1584. Tusnád, Nem tudtuk megszerezni — K. J. Gyöngös. Gőnge. Nem adható. — L. S. Nagy-Szlatinán. Köszönet a szíves figyelmeztetésért! — Dr. Seb. E. Püspöki. Népies orvosi cikket bármikor szívesen ves.ünk. — K. Á. Jászladány. Nem lehetet közölni. — A. D. Lenti. Küldjük megfizethető embernek utánfizetésre is. Ön is kapja. — 2339. Radna. Német lapunk nincsen. — M. I. Nagy-Csömöte. A felszerelés költségeit nem kötelesek a községek viselni. Hisz nem egy község tagadta meg. Önök is megtagadhatják. — Cs. M. Keckemét. Szegeden tartott beszédem nálam nem kapható. Irjanak azonban e címen: Urbán Juvenális sz ferencrendi áldozópap, Szegeden, — s tőle kérjék. Ő megkülönbözteti, mert ő nyomatta ki. — H. V. Kula. H. András Szepesváralján két példányban kapja a „Krest'ant“, tehát onnet átvinni való összeg nincs. — B. I. Baglad. Ha még most is vannak oly rövidlátású emberek, kik a néppártot gyanúsítják, hát csak szavazzanak azok a liberális pártra. Ha meg vannak elégedve e párt munkálkodásával, ám támogassák Ha a mi jóakaratu segítségünk nem kell, nem erőszakoljuk rájuk magunkat. A néppárt megalakulása nem mireánk, hanem a népre nézve volna szerencse, mert a nép terhein könnyitene. Akiékn azonban e segítség nem kel, Isten áldja meg őket. Maradjanak magukra. — H. H. N-Kanizsa. Hogyan? Még nem kapott nyomtatványokat? Azonnal küldtem 1000 darabot s azt mondják: el is ment már. A lapokra és naptárakra nézve intézkedtem.

Budapesti piac.

Gabnanemek (minőségi súly szerint.) *buza:* bánrsági 6.85—7.35 Tiszavidéki: 6.90—7.35. Pestvidéki: 6.80—7.30. Fehermegyei: 6.85—7.20. Bácskai: 6.95—7.40 *Rozs.* 6.25—6.35. *Arpa:* takarmány 4.90—5.10; égetni való: 5.40—6.20; sörfőzdei 6.40—7.80. *Zab:* 06.10—06.40. *Kukoricza:* bánrsági 0.00—0.00; másnemű: 4.00—4.15. *Köles:* 5.35—5.70.

Liszt. (métermázsánként számítva) Nullás: 12.00; egyes: 11.60; kettős: 10.80; hármás: 10.10; négyes: 9.50; ötös: 9.00; hatos: 8.70; hetes: 7.40; nyolczas: 5.60; F. számú: 3.30; G. számú: 3.25.

Vető és olaj magvak. (métermázsánként számítva) *Vörös lóhere:* nagyszemű 30.00—40.00 frt. *Luczerna:* 34.00—40.00. *Baltacim:* 10.00—10.50 frt. *Tavaszi búkköny:* 05.50—06.00 frt. *Muharmag:* 5.25—00 frt. *Repce.* Káposzta repce: 08.75—09.25 frt. *Lenmag:* 08.75—09.50 frt. *Kendermag:* 09.00—09.25 frt.

Hüvelyesek. *Bab:* fehér nagy szemű: 08.00—08.50 frt; törpe: 08.25—08.75; gömbölyű: 08.00—08.50; tarka 6.00—06.10. *Lenese:* 09.00—13.00; *Borsó:* 08.50—09.50; hámozott 12.50—00.00.

Takarmányok. (métermázsánként számítva) *Széna:* réti széna 2.40—3.40 frt; *Muhar:* 2.50—3.00; *Szalma:* alom 1.20—1.40; *Zsup:* 1.40—1.60.

Állati termények. *Tojás:* 28—38 darab: meszes 35—44 darab 1 frtjával. *Méz:* csurgatott 26.00—30.00 frt. *Vaj:* I-ső rendű 0.80—1.60 frt; II-od

rendű 0.60—1.10 frt; főzésre 0.70—1.65 frt mmkint. *Szalonna:* magyar elsőrendű 50.00—51.75; városi 45.00—50.00; füstölt 50.00—51.00 frt mmkint.

Növénytermények. (mmkint sz.) *Mák:* kék 18.00—20.00 frt. *Burgonya:* rózsza 1.60—1.70 frt; sárga 2.00—2.10 frt.

Baromvásár. Felhajtás: 22 darab gazdasági ökör; 89 drb fejős tehén. Árak: Elsőrendű jármos ökör 000—000 frt; középminőségű 000—260 frt. *Fejős tehén,* tarka kevert 70—140 frt; fehér szőrű magyar 00—075 frt; bonyhádi 90—180 frt. *Sertés:* Magyar válogatott 320—380 kgros nehéz 53—54 kr; 280—300 kgros nehéz 10—00 kr; szerb 46—50 kr. kgromkint A részvényszállásokban 3778 drb sertés volt elhelyezve. *Juh:* Felhajtás 6100 drb. Árak: Jobb minőségű 12.00—15.00 frt páronként. Kiverési juhok 06.00—12.00 frt páronként és 15—18 kr élősulyra számítva különként.

A szerkesztésért felelős: Lepsényi Miklós.

A Magyar ember naptára.

Szép történetekkel és képekkel a magyar nép számára. Szerkeszti Kurucz Péter. IX. évfolyam. Ára színes borítékban 30 kr.

Az Obsitos. Jókendű kalendárium. A magyar nép mulatságára glédába állította vitéz Hári János. VII. évfolyam. Ára színes borítékban 30 kr. A pénz és 5 kr. porto előleges beküldése után bérmentve küldi

A PALLAS

irodalmi és nyomdai részvénytársaság
(Budapest V., Honvéd-utca 4.)

A

Szent István napjár

kiadó-hivatalunk által, — mindazon t. előfizetőinknek, kik azt egy levelező-lapon kérik, — bizományba postafordultával megküldetik.

Kathreiner-féle
KNEIPP-MALÁTA-KÁVÉT

Mindenütt kapható - ½ kiló 25kr.

Mi a
Kathreiner-féle
Kneipp-maláta-kávé?

Valódi egészségi és családi kávé, mely Kathreiner gyártási módja által a kedvelt valódi kávé ízét nyeri. Eltekintve egyéb előnyeitől, már ez okból különbözik ezen maláta-kávé minden más hasonló gyártmánytól.

A Kathreiner-féle kávé a legizletesebb, legegészségesebb és legolcsóbb pótkávé. Ter-

mészetes tiszta gyártmány egész szemekben, miért is felette előnyösen használható, az örült s ez okból a vevő közönség által nem ellenőrizhető pótkávéval szemben, melyek hatósági vizsgálatok tanúsága szerint gyakorta idegen anyagokkal hamisítvák.

Eleinte csak harmidrészen, később felében adhatjuk a Kathreiner-kávét a valódi kávéhoz, s így az egészségre megbecsülhetetlen hatása mellett minden háztartásban jelentékeny megtakarítást eszközölhetünk.

A Kathreiner-féle kávét a legelső orvosok ajánlják, s az úgy nyilvános intézetekben, mint családok ezrei körében naponta jönnek bizonyul. Sőt magában, azaz valódi kávé hozzáadása nélkül használva, a Kathreiner-féle kávé a legjobb erősítő szer és a legegészségesebb, legkönnyebben megemészthető és egyszersmind a legizletesebb ital.

Lelkiismeretes gazdasszony vagy anya, általában kávéivó, egészsége érdekében percig se habozzon Kathreiner-féle Kneipp-maláta-kávét használni. Az értéktelen hamisítványokkal szemben, melyekkel ma is csálják a közönséget, a vételnél vigyázni kell a fehér eredeti csomagokon látható névre

Kathreiner!

Vigyázzanak! Saját érdekükben ne engedjék magukat rábeszélésnek! A valódi „Kathreiner” sohasem szabad más csomagolásban, vagy nyitott áruként eladni.

Apró hirdetések egyszeri közlése szavanként 2 krral fizetendő. Vastagon szedett betűk kétszeresen számítatnak. Címme feladottak után 30 kr. bélyeg is fizetendő.

Cím alatt a hirdető neve, város vagy utca megnevezése s a postarésztante szó értendő.

HIRDETÉSEK

felvételnek lapunk kiadóhivatalában
Budapest, Práter-utca 44.

Allandó hirdetések petit soronként 6 kr. s nonparellsor 10 krral számítatnak. A közlési díj készpénz vagy levélbélyegeken előzetesen melléklendő.

Levélbeli felvilágosítás csak a hirdetés és válaszbélyeg beküldése mellett adatik.

Minden 3-ik
sorsjegy nyer

Még soha nem létezett nyereményesélyeket
nyujt az államilag engedélyezett

Minden 3-ik
sorsjegy nyer

II. Magyar Osztályosorsjáték,

első huzás már február 5—8-ig

45.007 három osztályba osztott pénzneremény 9.200,000 korona összértékben.

Legnagyobb nyeremény a legkedvezőbb esetben **Egy Millió korona.**

Eredeti sorsjegyek az I. osztályra: Eredeti teljes sorsjegyek (mindhárom osztályra való érvénynyel:

$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{10}$	$\frac{1}{20}$	$\frac{1}{1}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{10}$	$\frac{1}{20}$
20.—	10.—	2.—	1.— forint	60.—	30.—	6.—	3.— forint

Ajánlja és szetküldi az összegnek postautalványon való előzetes beküldése mellett vagy utáuvétellel

Heintze Károly Budapest, Szervita-tér 3. sz.

Biztonság kedvéért ajánlatos, hogy a sorsjegyeknek ajánlott levelben való küldés mellett és a fenti eredeti áron kívül porto és nyereményjegyzék díja fejében 25 kr., teljes sorsjegyek megrendelésénél pedig porto és 3 nyereményjegyzékért 50 r. küldendő be.

Sürgönczim:
Lottoheintze
Budapest

Az I. magyar osztályosorsjátéknál vevőim között a következő főnyeremény-ket osztottam ki:
400.000, 200.000, 100.000, 80.000, 50.000 koronát stb. stb. 15785

Sürgönczim:
Lottoheintze
Budapest

A „Szent Gellért“ könyvnyomda

elvállal mindennemű megrendelést, egyházi, községi és magán jellegű **nyomatványokat**, és szállítja azokat a legrövidebb idő alatt, s legjutányosabb áron: erős, jó papírt ad s tetszetős, csinos kiállításra nagy súlyt fektet.

Tisztelettel kerjük a főt. Plebános urakat, a községi elöljárókat, a különféle egyletek tagjait s minden katolikust, hogy nyomdai megrendeléseiket ezentul ne zsidó vagy szintelen nyomdában eszközöljék, hanem keressék meg a „Szt-Gellért“ katolikus könyvnyomdát, mely mindenkor rendelkezésükre áll s így támogassák a kath. ügyet. Fogjunk össze valamennyien, akkor boldogulunk.

Könyvnyomdánk mint a katolikus érdekek megrendíthetetlen támogatója, büszkeségét helyezi abba, ha az igényeket minden tekintetben kielégítheti s a megrendelőktől csak díszetel arathat.

Budapest, 1896. Práter-utca 44.

Tisztelettel

a „Szent-Gellért“ könyvnyomda.

Nyomatott a „Szent Gellért“ könyvnyomdában, Budapest, Práter-utca 44.